Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B REGULAMENTUL (UE) NR. 1093/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2010

de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei

(JO L 331, 15.12.2010, p. 12)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) nr. 1022/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013	L 287	5	29.10.2013
►M2	Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014	L 60	34	28.2.2014

▼B

REGULAMENTUL (UE) NR. 1093/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2010

de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Criza financiară din 2007 și 2008 a scos la lumină deficiențe majore ale supravegherii în sectorul financiar, atât în cazuri individuale, cât și la nivelul sistemului în ansamblu. Modelele naționale de supraveghere nu au reușit să țină pasul cu globalizarea financiară și cu realitatea piețelor financiare europene, bazate pe integrare și interconectare, în cadrul cărora numeroase instituții financiare desfășoară activități transfrontaliere. Criza a adus în prim-plan deficiențe în domeniul cooperării, coordonării, al aplicării coerente a dreptului Uniunii și al încrederii între autoritățile naționale de supraveghere.

(2) Înainte și în timpul crizei financiare, Parlamentul European a solicitat îndreptarea către o supraveghere europeană mai integrată pentru a se asigura condiții reale de concurență echitabilă pentru toți actorii la nivelul Uniunii și pentru a reflecta integrarea tot mai mare a piețelor financiare din Uniune [în rezoluțiile sale din 13 aprilie 2000 cu privire la comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru piețele

([1]) JO C 13, 20.1.2010, p. 1.
([2]) Avizul din 22 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([3]) Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

▼B

financiare: plan de acțiune [1], din 21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană [2], din 11 iulie 2007 privind politica serviciilor financiare (2005-2010) – Cartea albă [3], din 23 septembrie 2008 conținând recomandări pentru Comisie privind fondurile speculative și fondurile de capital privat [4] și din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere [5], precum și în pozițiile sale din 22 aprilie 2009 cu privire la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) [6] și din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit [7]].

(3) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt condus de Jacques de Larosière să facă recomandări privind modul de consolidare a mecanismelor europene de supraveghere în vederea unei protecții sporite a cetățenilor și pentru a reda încrederea în sistemul financiar. În raportul său final prezentat la 25 februarie 2009 (raportul de Larosière), grupul la nivel înalt a recomandat consolidarea cadrului de supraveghere pentru a se reduce pe viitor riscul apariției crizelor financiare și gravitatea acestora. Acesta a recomandat reformarea structurii de supraveghere a sectorului financiar în Uniune. Respectivul grup a conchis, de asemenea, că ar trebui creat un sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere, una pentru sectorul bancar, una pentru sectorul valorilor mobiliare și una pentru sectorul asigurărilor și pensiilor ocupaționale, și a recomandat crearea unui comitet european pentru risc sistemic. Raportul a reprezentat reformele pe care experții le-au considerat necesare și pentru care trebuie începută imediat activitatea.

(4) În comunicarea sa din 4 martie 2009, intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a propus prezentarea unui proiect legislativ de înființare a unui Sistem european de supraveghere financiară și a unui Comitet european pentru risc sistemic. În comunicarea din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, aceasta a oferit mai multe detalii despre organizarea posibilă a acestui nou cadru de supraveghere, care reflecta principiul director al raportului de Larosière.

(5) În concluziile sale din 19 iunie 2009, Consiliul European a confirmat că ar trebui instituit un Sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de

[1] JO C 40, 7.2.2001, p. 453.
[2] JO C 25 E, 29.1.2004, p. 394.
[3] JO C 175 E, 10.7.2008, p. 392.
[4] JO C 8 E, 14.1.2010, p. 26.
[5] JO C 9 E, 15.1.2010, p. 48.
[6] JO C 184 E, 8.7.2010, p. 214.
[7] JO C 184 E, 8.7.2010, p. 292.

▼B

supraveghere. Sistemul ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității și consecvenței supravegherii naționale, consolidarea controlului grupurilor transfrontaliere și constituirea unui cadru de reglementare unic aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă. Consiliul a subliniat faptul că autoritățile europene de supraveghere ar trebui, de asemenea, să aibă competențe de supraveghere în ceea ce privește agențiile de rating de credit și a invitat Comisia să pregătească propuneri concrete cu privire la modul în care Sistemul european al supraveghetorilor financiari ar putea juca un rol important în situații de criză, insistând asupra faptului că deciziile luate de autoritățile europene de supraveghere nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

(6) La 17 iunie 2010, Consiliul European a convenit asupra faptului că „statele membre ar trebui să introducă sisteme de taxe și impozite asupra instituțiilor financiare pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și pentru a stabili stimulente în vederea limitării riscului sistemic. Astfel de taxe sau impozite ar trebui să fie parte a unui cadru de soluționare credibil. Se solicită de urgență continuarea lucrărilor privind principalele caracteristici ale acestora și ar trebui evaluate cu atenție aspectele condițiilor de concurență echitabilă și impacturile cumulative ale diferitelor măsuri de reglementare”.

(7) Criza financiară și economică a creat riscuri reale și grave la adresa stabilității sistemului financiar și a funcționării pieței interne. Reinstaurarea și menținerea unui sistem financiar stabil și fiabil reprezintă o premisă esențială pentru păstrarea încrederii și coerenței în cadrul pieței interne și, prin aceasta, pentru păstrarea și îmbunătățirea condițiilor necesare pentru crearea unei piețe interne funcționale și complet integrate în domeniul serviciilor financiare. Mai mult, piețele financiare mai dezvoltate și integrate oferă mai multe oportunități de finanțare și diversificare a riscurilor și contribuie astfel la îmbunătățirea capacității economiilor de a absorbi șocurile.

(8) Uniunea a atins limitele acțiunilor care pot fi întreprinse pe baza statutului actual al comitetelor autorităților europene de supraveghere. Uniunea nu poate rămâne într-o asemenea situație, în care nu există un mecanism care să garanteze că autoritățile naționale de supraveghere iau cele mai bune decizii posibile în materie de supraveghere în cazul instituțiilor financiare transfrontaliere; în care colaborarea și schimburile de informații între autoritățile naționale de supraveghere sunt insuficiente: în care desfășurarea

▼B

de acțiuni comune de către autoritățile naționale necesită mecanisme complicate pentru a ține seama de numeroasele diferențe sub aspectul cerințelor în materie de reglementare și supraveghere; în care soluțiile naționale sunt de cele mai multe ori singura opțiune fezabilă pentru a răspunde la probleme la nivelul Uniunii și în care există interpretări diferite ale aceluiași text juridic. Sistemul european de supraveghere financiară (denumit în continuare „SESF") ar trebui să fie conceput în așa fel încât să corecteze aceste deficiențe și să ofere un sistem conform cu obiectivul unei piețe financiare stabile și unice a Uniunii pentru servicii financiare care să conecteze autoritățile naționale de supraveghere în cadrul unei rețele puternice la nivelul Uniunii.

(9) SESF ar trebui să fie o rețea integrată de autorități de supraveghere naționale și la nivelul Uniunii, supravegherea de zi cu zi fiind lăsată în seama instituțiilor la nivel național. Ar trebui, de asemenea, realizată o mai mare armonizare și o aplicare coerentă a normelor aplicabile instituțiilor financiare și piețelor pe întreg teritoriul Uniunii. Pe lângă Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (denumită în continuare „Autoritatea"), ar trebui instituite o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), precum și un Comitet comun al autorităților europene de supraveghere (denumit în continuare „Comitetul comun"). Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) ar trebui să facă parte din SESF în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate în prezentul regulament și în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(10) Autoritățile europene de supraveghere (denumite în continuare colectiv „AES") ar trebui să înlocuiască Comitetul european al inspectorilor bancari instituit prin Decizia 2009/78/CE a Comisiei ([2]), Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ([3]) și Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ([4]) și ar trebui să preia toate sarcinile și competențele respectivelor comitete, inclusiv continuarea, după caz, a activității și a proiectelor în curs. Sfera de activitate a fiecărei autorități europene de supraveghere ar trebui să fie clar definită. AES ar trebui să fie răspunzătoare în fața Parlamentului European și a Consiliului. Când această răspundere este legată de chestiuni transsectoriale care au fost coordonate de către Comitetul comun, AES ar trebui să fie răspunzătoare, prin Comitetul comun, pentru această coordonare.

(11) Autoritatea ar trebui să acționeze pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne, în special prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere care să țină seama de interesele variate ale tuturor statelor membre și de caracterul diferit al instituțiilor financiare. Autoritatea ar trebui să protejeze valori publice precum stabilitatea sistemului financiar, transparența piețelor și a produselor financiare și protecția deponenților și a investitorilor. De asemenea, Autoritatea ar trebui

([1]) A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.
([2]) JO L 25, 29.1.2009, p. 23.
([3]) JO L 25, 29.1.2009, p. 28.
([4]) JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

▼B

să prevină arbitrajul de reglementare, să garanteze condiții de concurență egale și să consolideze coordonarea internațională în domeniul supravegherii, în beneficiul întregii economii, inclusiv al instituțiilor financiare și al altor părți interesate, al consumatorilor și al angajaților. Atribuțiile sale ar trebui să includă, de asemenea, promovarea convergenței în materie de supraveghere și consilierea instituțiilor Uniunii în domeniul reglementării și supravegherii pentru activități bancare, plăți și bani electronici, precum și în ceea ce privește chestiuni conexe legate de guvernanța corporativă, auditul și raportarea financiară. Autorității ar trebui să i se confere și anumite responsabilități în ceea ce privește activitățile financiare existente și cele noi.

(12) De asemenea, Autoritatea ar trebui să poată interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate și în condițiile prevăzute în actele legislative menționate în prezentul regulament. Dacă este necesar să se efectueze o asemenea interdicție temporară, în cazul unei situații de urgență, Autoritatea ar trebui să acționeze în acest mod în conformitate cu condițiile prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care o interdicție sau o restricție temporară a anumitor activități financiare are un impact transsectorial, legislația sectorială ar trebui să prevadă ca Autoritatea să se consulte și să își coordoneze acțiunea, după caz, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), prin intermediul Comitetului comun.

(13) Autoritatea ar trebui să țină cont în mod adecvat de impactul activităților sale asupra concurenței și inovării pe piața internă, asupra competitivității Uniunii la nivel mondial, asupra incluziunii financiare și asupra noii strategii a Uniunii pentru ocuparea forței de muncă și creștere economică.

(14) Pentru a-și realiza obiectivele, Autoritatea ar trebui să aibă personalitate juridică și să beneficieze de autonomie administrativă și financiară.

(15) Pe baza activității organismelor internaționale, riscul sistemic ar trebui definit ca un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru piața internă și economia reală. Toate tipurile de intermediari, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură.

(16) Riscul transfrontalier include toate riscurile cauzate de dezechilibre economice sau disfuncționalități financiare în întreaga Uniune sau în anumite părți ale acesteia, care pot avea consecințe negative semnificative asupra tranzacțiilor dintre operatorii economici din două sau mai multe state membre, asupra funcționării pieței interne sau asupra finanțelor publice ale Uniunii sau ale oricăruia dintre statele membre ale acesteia.

▼B

(17) Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea sa din 2 mai 2006 în cauza C-217/04 (Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene) a susținut că: „nimic din formularea articolului 95 din Tratatul CE [actualul articol 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] nu implică faptul că destinatarii măsurilor adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul dispoziției respective pot fi doar statele membre individuale. Legiuitorul poate considera necesară instituirea unui organism comunitar responsabil de a contribui la punerea în aplicare a unui proces de armonizare în cazurile în care, pentru a facilita punerea în practică și aplicarea uniformă a actelor bazate pe acea dispoziție, pare a fi oportună adoptarea de măsuri de sprijin și de măsuri-cadru fără caracter obligatoriu” ([1]). Misiunea și sarcinile Autorității – sprijinirea autorităților naționale de supraveghere competente în procesul de interpretare și aplicare consecventă a normelor Uniunii și participarea la stabilitatea financiară necesară pentru integrarea financiară – sunt strâns legate de obiectivele acquis-ului Uniunii în ceea ce privește piața internă a serviciilor financiare. Prin urmare, Autoritatea ar trebui instituită în temeiul articolului 114 din TFUE.

(18) Următoarele acte legislative stabilesc sarcinile autorităților competente din statele membre, inclusiv cooperarea între acestea și cooperarea cu Comisia: Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ([2]), Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ([3]) și Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ([4]).

(19) Legislația existentă ale Uniunii care reglementează domeniul acoperit de prezentul regulament include, de asemenea, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ([5]), Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare ([6]), Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 cu privire la informațiile privind plătitorul care însoțesc transferurile de fonduri ([7]), Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică ([8]) și, părțile relevante ale Directivei 2005/60/CE a

([1]) Rapoartele Curții Europene 2006, pagina I-03771, punctul 44.
([2]) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.
([3]) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.
([4]) JO L 135, 31.5.1994, p. 5.
([5]) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.
([6]) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.
([7]) JO L 345, 8.12.2006, p. 1.
([8]) JO L 267, 10.10.2009, p. 7.

▼B

Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ([1]), Directivei 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum ([2]) și ale Directivei 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne ([3]).

(20) Este de dorit ca Autoritatea să promoveze o abordare consecventă în domeniul garantării depozitelor, pentru a asigura condiții egale de concurență și un tratament echitabil al deponenților pe întreg teritoriul Uniunii. Dat fiind că sistemele de garantare a depozitelor sunt supuse mai degrabă controlului în statele membre decât supravegherii prudențiale, Autoritatea ar trebui să-și poată exercita competențele conferite în temeiul prezentului regulament în ceea ce privește atât sistemul de garantare a depozitelor, cât și operatorul acestui sistem.

(21) În conformitate cu Declarația nr. 39 cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, elaborarea de standarde tehnice de reglementare necesită o formă de expertiză tehnică specifică domeniului serviciilor financiare. Este necesar să se permită Autorității să furnizeze astfel de expertiză, inclusiv cu privire la standardele sau la părțile din standarde care nu se bazează pe proiecte de standarde tehnice elaborate de Autoritate însăși.

(22) Este necesar să se introducă un instrument eficient pentru elaborarea de standarde tehnice armonizate de reglementare în ceea ce privește serviciile financiare pentru a garanta, de asemenea, printr-o reglementare unică, condiții egale de concurență și un nivel adecvat de protecție a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca Autoritatea, în calitate de organism cu înaltă specializare, să aibă sarcina de a elabora, în domeniile definite de dreptul Uniunii, proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu presupun opțiuni de politică publică.

(23) Comisia ar trebui să aprobe respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru ca acestea să producă efecte juridice obligatorii. Acestea ar trebui să facă obiectul unor modificări doar în situații foarte limitate și extraordinare, deoarece Autoritatea este actorul în legătură strânsă cu piețele financiare și care cunoaște cel mai bine funcționarea zilnică a piețelor financiare. Proiectele de standarde tehnice de

([1]) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.
([2]) JO L 271, 9.10.2002, p. 16.
([3]) JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

▼B

reglementare ar face obiectul unor modificări dacă acestea ar fi incompatibile cu dreptul Uniunii, nu ar respecta principiul proporționalității sau ar contraveni principiilor fundamentale ale pieței interne a serviciilor financiare reflectate în acquis-ul Uniunii în materie de legislație privind serviciile financiare. Comisia nu ar trebui să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea. Pentru a asigura un proces rapid și fără dificultăți de adoptare a respectivelor standarde, decizia Comisiei de a aproba proiecte de standarde tehnice de reglementare ar trebui să fie luată într-un termen-limită.

(24) Având în vedere cunoștințele tehnice ale Autorității în domeniile în care ar trebui elaborate standarde tehnice de reglementare, ar trebui să se țină seama de intenția declarată a Comisiei de a se baza, de regulă, pe proiectele de standarde tehnice de reglementare care îi sunt prezentate de către Autoritate, în vederea adoptării actelor delegate corespunzătoare. Cu toate acestea, în cazul în care Autoritatea nu transmite un proiect de standard tehnic de reglementare în termenele stabilite în actul legislativ relevant, ar trebui să se asigure de obținerea unui rezultat efectiv al exercitării delegării de competențe și de menținerea eficienței procesului de luare a deciziilor. Prin urmare, în aceste cazuri, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare, în lipsa unui proiect din partea Autorității.

(25) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 291 din TFUE.

(26) În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul de a emite ghiduri și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii. Pentru a asigura transparența și a încuraja respectarea de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări, autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a publica motivele nerespectării de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări.

(27) Garantarea aplicării corecte și integrale a dreptului Uniunii este o premisă esențială pentru integritatea, transparența, eficiența și buna funcționare a piețelor financiare, pentru stabilitatea sistemului financiar și pentru existența unor condiții neutre de concurență pentru instituțiile financiare din Uniune. Prin urmare, ar trebui instituit un mecanism prin care Autoritatea să abordeze cazurile de neaplicare a dreptului Uniunii sau de aplicare incorectă a acestuia, care constituie o încălcare a dreptului Uniunii. Acest mecanism ar trebui să se aplice în domeniile în care dreptul Uniunii definește obligații clare și necondiționate.

▼B

(28) Pentru a permite un răspuns proporțional în cazurile de aplicare incorectă sau insuficientă a dreptului Uniunii, ar trebui să se aplice un mecanism în trei etape. În primul rând, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să ancheteze aplicarea care se pretinde a fi incorectă sau insuficientă a obligațiilor prevăzute de dreptul Uniunii de către autoritățile naționale în practica de supraveghere a acestora, anchetă care să se încheie cu o recomandare. În al doilea rând, atunci când autoritatea națională competentă nu dă curs recomandării, Comisia ar trebui să fie împuternicită să emită un aviz formal ținând seama de recomandarea Autorității, prin care să solicite autorității competente să ia măsurile necesare pentru a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii.

(29) În al treilea rând, pentru a surmonta situațiile excepționale de lipsă persistentă de acțiune din partea autorității competente în cauză, Autoritatea ar trebui împuternicită, în ultimă instanță, să adopte decizii adresate instituțiilor financiare individuale. Această competență ar trebui să se limiteze la circumstanțe excepționale în care o autoritate competentă nu respectă avizul formal care îi este adresat și în care dreptul Uniunii este direct aplicabil instituțiilor financiare în temeiul reglementărilor existente sau viitoare la nivelul Uniunii.

(30) Amenințările grave la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității sistemului financiar din Uniune necesită o reacție rapidă și concertată la nivelul Uniunii. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Competența de a stabili existența unei situații de urgență ar trebui să fie conferită Consiliului, pe baza unei cereri din partea oricăreia dintre AES, din partea Comisiei sau a CERS.

(31) Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Acțiunile întreprinse de Autoritate în această privință nu ar trebui să aducă atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE de a iniția proceduri de încălcare a dreptului Uniunii împotriva statului membru al autorității de supraveghere în cauză pentru faptul că nu a luat măsurile respective, și nu ar trebui să aducă atingere dreptului Comisiei, în astfel de circumstanțe, de a elabora măsuri cu caracter intermediar în conformitate cu regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene. Mai mult, acțiunile respective nu ar trebui să aducă atingere oricărei forme de răspundere a statului membru în cauză care poate fi angajată în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru nu iau măsurile impuse de Autoritate.

(32) Pentru a garanta o supraveghere eficientă și eficace, precum și o reprezentare echilibrată a punctelor de vedere ale autorităților competente din diferite state membre, Autoritatea ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordurile în contexte transfrontaliere dintre aceste autorități competente, decizia sa având

▼B

caracter obligatoriu, inclusiv în ceea ce privește colegiile de supraveghere. Ar trebui prevăzută o fază de conciliere, în cursul căreia autoritățile competente pot ajunge la un acord. Competența Autorității ar trebui să acopere dezacordurile cu privire la procedură sau la conținutul unei acțiuni sau a unei lipse de acțiune a unei autorități competente a unui stat membru în cazurile specificate în actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate în prezentul regulament. Într-o astfel de situație, una dintre autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să aibă dreptul de a sesiza Autoritatea cu privire la chestiune, iar Autoritatea ar trebui să acționeze în conformitate cu prezentul regulament. Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să impună autorităților competente vizate să ia măsuri specifice sau să se abțină de la a lua măsuri pentru a soluționa chestiunea și pentru a asigura respectarea dreptului Uniunii, cu efecte obligatorii pentru autoritățile competente vizate. Dacă o autoritate competentă nu respectă decizia de soluționare care îi este adresată, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să adopte decizii adresate direct instituțiilor financiare în domeniile din dreptul Uniunii direct aplicabile acestora. Competența de a adopta astfel de decizii ar trebui să se aplice numai ca ultimă soluție și atunci numai pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a dreptului Uniunii. În cazul în care legislația relevantă a Uniunii conferă competențe discreționare autorităților competente ale statelor membre, deciziile adoptate de Autoritate nu pot înlocui exercitarea competențelor discreționare în cauză în conformitate cu legislația Uniunii.

(33) Criza a dovedit că actualul sistem de cooperare între autoritățile naționale ale căror competențe sunt limitate la state membre individuale este insuficient în ceea ce privește instituțiile financiare care operează la nivel transfrontalier.

(34) Grupurile de experți instituite de către statele membre pentru examinarea cauzelor crizei și pentru a face propuneri de îmbunătățire a reglementării și supravegherii sectorului financiar au confirmat că metodele actuale nu reprezintă o bază solidă pentru viitoarea reglementare și pentru supravegherea instituțiilor financiare transfrontaliere în ansamblul Uniunii.

(35) După cum se indică și în raportul de Larosière, „în esență, avem două alternative: prima este reprezentată de soluțiile protecționiste de tip «fiecare pentru el» sau cea de a doua – cooperarea europeană consolidată, pragmatică, profundă, în beneficiul tuturor, pentru păstrarea unei economii mondiale deschise. Aceasta din urmă va genera câștiguri economice de netăgăduit”.

(36) Colegiile de supraveghere joacă un rol important în supravegherea eficientă, efectivă și consecventă a instituțiilor financiare care își desfășoară activitatea în mai multe state. Autoritatea ar trebui să contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și consecvente a colegiilor de supraveghere și, în această privință, să aibă un rol principal în garantarea unei

▼B

funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile financiare transfrontaliere din întreaga Uniune. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să aibă drepturi depline de participare la colegiile de supraveghere pentru a raționaliza funcționarea colegiilor și schimbul de informații din cadrul acestora și pentru a favoriza convergența și consecvența între colegii în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii. După cum relevă raportul de Larosière, „denaturarea concurenței și arbitrajul de reglementare generat de practici de supraveghere diferite trebuie evitate, deoarece au potențialul de a submina stabilitatea financiară – printre altele prin încurajarea orientării activității financiare către țări cu supraveghere laxă. Sistemul de supraveghere trebuie să fie perceput ca fiind echitabil și echilibrat.”

(37) Convergența în domeniul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză, inclusiv al mecanismelor de finanțare, este necesară pentru a asigura internalizarea costurilor de către sistemul financiar și abilitatea autorităților publice de restructurare a instituțiilor financiare falimentare, minimizând totodată impactul falimentelor asupra sistemului financiar, dependența de fondurile publice pentru salvarea băncilor și utilizarea resurselor din sectorul public, limitând pagubele aduse economiei și coordonând aplicarea măsurilor naționale de soluționare a situațiilor de criză. În acest sens, este imperativă elaborarea unui set comun de norme privind un set complet de instrumente pentru prevenirea și restructurarea băncilor falimentare, care să abordeze în special crizele în cazul instituțiilor mari, transfrontaliere sau interconectate și, de asemenea, ar trebui să se evalueze atât necesitatea de a conferi autorității competențe relevante suplimentare, cât și modalitatea în care băncile și instituțiile de economii ar putea să transforme protecția deponenților într-o prioritate.

(38) În cadrul actualei revizuiri a Directivei 94/19/CE și a Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori ([1]), se observă intenția Comisiei de a acorda o atenție deosebită necesității de a asigura o mai bună armonizare în cadrul Uniunii. În sectorul asigurărilor, se observă de asemenea intenția Comisiei de a examina posibilitatea introducerii unor norme ale Uniunii de protejare a titularilor polițelor de asigurare în cazul falimentului unei societăți de asigurare. AES ar trebui să joace un rol important în aceste domenii și ar trebui să li se confere competențe corespunzătoare în ceea ce privește sistemele europene de garantare a depozitelor.

(39) Delegarea de sarcini și responsabilități poate fi un instrument util în funcționarea rețelei autorităților de supraveghere pentru reducerea suprapunerii sarcinilor de supraveghere, pentru favorizarea cooperării și pentru raționalizarea, prin aceasta, a procesului de supraveghere, precum și pentru reducerea sarcinilor impuse instituțiilor financiare. Prezentul regulament ar trebui, prin

([1]) JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

▼B

urmare, să ofere un temei juridic clar pentru această delegare. Statele membre ar trebui să fie în măsură să introducă condiții specifice pentru delegarea de responsabilități, de exemplu în ceea ce privește informarea și notificarea cu privire la mecanismele de delegare, respectând regula generală conform căreia delegarea ar trebui să fie permisă. Delegarea sarcinilor înseamnă efectuarea acestora de către Autoritate sau de către o altă autoritate națională de supraveghere decât cea responsabilă, în timp ce responsabilitatea deciziilor în materie de supraveghere îi revine în continuare autorității care deleagă sarcinile. Prin delegarea responsabilităților, Autoritatea sau o autoritate națională de supraveghere (delegatul) ar trebui să poată decide într-o chestiune de supraveghere în nume propriu în locul autorității care deleagă sarcinile. Delegările ar trebui să respecte principiul conform căruia se alocă o competență de supraveghere unei autorități de supraveghere care este cel mai bine plasată pentru a întreprinde o acțiune în privința chestiunii respective. Ar fi oportună o realocare a responsabilităților, de exemplu, din motive legate de economiile de scară sau de gamă, de coerența la nivelul supravegherii unui grup, precum și de utilizarea optimă a competențelor tehnice existente printre autoritățile naționale de supraveghere. Deciziile luate de către delegat ar trebui să fie recunoscute de autoritatea care deleagă și de alte autorități competente ca fiind hotărâtoare, dacă respectivele decizii se situează în limitele mandatului delegării. Legislația relevantă a Uniunii ar putea oferi mai multe precizări cu privire la principiile realocării responsabilităților printr-un acord. Autoritatea ar trebui să faciliteze și să monitorizeze acordurile privind delegarea sarcinilor convenite între autoritățile naționale de supraveghere prin toate modalitățile adecvate.

Autoritatea ar trebui să fie informată în prealabil cu privire la acordurile privind delegările care urmează a fi încheiate, pentru a putea emite un aviz unde este cazul. Autoritatea ar trebui să centralizeze publicarea unor astfel de acorduri pentru a garanta informarea rapidă, transparentă și ușor accesibilă cu privire la acorduri a tuturor părților implicate. Autoritatea ar trebui să identifice și să difuzeze cele mai bune practici privind delegarea și acordurile de delegare.

(40) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ convergența în materie de supraveghere în ansamblul Uniunii cu scopul de a institui o cultură comună de supraveghere.

(41) Evaluările inter pares constituie un instrument rentabil și eficient în vederea favorizării consecvenței în cadrul rețelei supraveghetorilor financiari. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să elaboreze cadrul metodologic pentru aceste evaluări și să le organizeze în mod regulat. Evaluările ar trebui să se concentreze nu numai asupra convergenței dintre practicile în materie de supraveghere, ci și asupra capacității supraveghetorilor de a ajunge la rezultate de înaltă calitate în acest domeniu, precum și asupra independenței autorităților competente. Rezultatele evaluărilor inter

▼B

pares ar trebui date publicității cu acordul autorității competente care face obiectul evaluării. Cele mai bune practici ar trebui, de asemenea, identificate și date publicității.

(42) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ elaborarea unei reacții coordonate la nivelul Uniunii în materie de supraveghere, în special pentru a asigura buna funcționare și integritatea piețelor financiare și stabilitatea sistemului financiar din Uniune. Pe lângă dreptul său de a lua măsuri în situații de urgență, Autorității ar trebui, prin urmare, să i se încredințeze o funcție de coordonare generală în cadrul SESF. Acțiunile Autorității ar trebui să se axeze în mod deosebit pe buna circulație a tuturor informațiilor pertinente între autoritățile competente.

(43) Pentru a proteja stabilitatea financiară este necesară identificarea din timp a tendințelor, a riscurilor potențiale și a punctelor vulnerabile aferente nivelului microprudențial, într-un context transfrontalier și transsectorial. Autoritatea ar trebui să monitorizeze și să evalueze aceste evoluții în domeniul său de competență și, dacă este necesar, să informeze Parlamentul European, Consiliul, Comisia, celelalte autorități europene de supraveghere și CERS în mod regulat sau, dacă este necesar, în mod ad hoc. Autoritatea ar trebui de asemenea să inițieze și să coordoneze, în cooperare cu CERS, exercițiile de simulare a crizelor la nivelul Uniunii pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare în cazul evoluțiilor negative ale pieței, și ar trebui să garanteze aplicarea unei metodologii a acestor exerciții cât mai consecvente la nivel național. Pentru a își exercita funcțiile în mod corespunzător, Autoritatea ar trebui să efectueze analize economice ale piețelor și ale impactului evoluțiilor potențiale ale acestora.

(44) Având în vedere globalizarea serviciilor financiare și importanța tot mai mare a standardelor internaționale, Autoritatea ar trebui să încurajeze dialogul și cooperarea cu autoritățile de supraveghere din afara Uniunii. De asemenea, ar trebui să fie împuternicită să dezvolte contacte și să încheie acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere și administrațiile din țări terțe și cu organizații internaționale, cu respectarea deplină a rolurilor existente și competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii. Participarea la activitățile Autorității ar trebui să fie deschisă țărilor care au încheiat acorduri cu Uniunea conform cărora au adoptat și aplică dreptul Uniunii, iar autoritatea ar trebui să poată coopera cu țările terțe care aplică o legislație care a fost recunoscută ca fiind echivalentă cu cea a Uniunii.

(45) Autoritatea ar trebui să servească drept un organism independent consultativ, în domeniul său de competență, pentru Parlamentul European, Consiliu și Comisie. Fără a aduce atingere competențelor autorităților competente în cauză, Autoritatea ar trebui

▼B

să poată emite un aviz cu privire la evaluarea prudențială a fuziunilor și achizițiilor în temeiul Directivei 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE ([1]), în cazurile în care directiva respectivă impune consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre.

(46) Pentru a-și îndeplini în mod eficace sarcinile, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul să solicite toate informațiile necesare. Pentru a se evita suprapunerea obligațiilor de raportare ale instituțiilor financiare, aceste informații ar trebui în mod normal să fie transmise de autoritățile naționale de supraveghere care sunt cele mai apropiate de piețele și instituțiile financiare, precum și să țină seama de statisticile deja existente. Cu toate acestea, în ultimă instanță, Autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a adresa în mod direct o solicitare de informații bine întemeiată și motivată unei instituții financiare atunci când o autoritate națională competentă nu furnizează sau nu poate furniza respectivele informații în timp util. Autoritățile statelor membre ar trebui să fie obligate să sprijine Autoritatea în asigurarea respectării acestor cereri directe. În acest context este esențial să se lucreze pe baza unor formate de raportare comune. Măsurile de colectare a informațiilor nu ar trebui să aducă atingere cadrului juridic al Sistemului statistic european și al Sistemului European al Băncilor Centrale în domeniul statistic. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să nu aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ([2]) și Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ([3]).

(47) Colaborarea strânsă între Autoritate și CERS este esențială pentru o funcționare pe deplin eficace a CERS și pentru a garanta că avertismentelor și recomandărilor sale li se dă curs. Autoritatea și CERS ar trebui să facă schimb reciproc de orice informații pertinente. Datele aferente întreprinderilor individuale ar trebui furnizate numai în urma unei cereri motivate. La primirea de avertismente sau recomandări adresate de CERS Autorității sau unei autorități naționale de supraveghere, Autoritatea ar trebui să asigure că acestora li se dă curs în mod adecvat.

(48) Autoritatea ar trebui să consulte părțile interesate cu privire la standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ghiduri și recomandări și să le ofere acestora o posibilitate rezonabilă de a formula observații cu privire la măsurile propuse. Înainte de adoptarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare sau punere în aplicare, ghiduri și recomandări, Autoritatea ar trebui să realizeze un studiu de impact. Din motive de eficiență, ar trebui utilizat în acest scop un Grup al părților

([1]) Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participații în sectorul financiar (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).
([2]) JO L 87, 31.3.2009, p. 164.
([3]) JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

▼B

interesate din domeniul bancar, care să reprezinte în proporții egale instituțiile de credit și de investiții din Uniune, reprezentând diversele modele și dimensiuni ale instituțiilor și întreprinderilor financiare, inclusiv, după caz, investitori instituționali și alte instituții financiare care folosesc servicii financiare, întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), sindicatele, mediul academic, consumatorii și alți utilizatori cu amănuntul ai serviciilor bancare. Grupul părților interesate din domeniul bancar ar trebui să funcționeze ca o interfață cu alte grupuri de utilizatori din domeniul serviciilor financiare instituite de către Comisie sau prin legislația Uniunii.

(49) Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar care reprezintă organizații non-profit sau mediul academic ar trebui să primească compensații adecvate care să le permită persoanelor care nu sunt nici bine finanțate, nici reprezentanți ai industriei, să participe integral la dezbaterea privind regulamentul financiar.

(50) Statele membre au o responsabilitate centrală în asigurarea gestionării coordonate a crizelor, precum și în procesul de menținere a stabilității financiare în situații de criză, în special în ceea ce privește stabilizarea și redresarea instituțiilor financiare vulnerabile. Deciziile luate de Autoritate în situații de urgență sau de dezacorduri care afectează stabilitatea unei instituții financiare nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Ar trebui înființat un mecanism prin care statele membre pot să invoce această clauză de salvgardare și să înainteze în ultimă instanță cazul Consiliului în vederea obținerii unei decizii. Cu toate acestea, nu ar trebui să se abuzeze de acest mecanism de salvgardare, în special în ceea ce privește o decizie luată de autoritate care nu are un impact fiscal semnificativ sau concret, precum reducerea venitului legată de interzicerea temporară, din motive de protecție a consumatorului, a unor activități sau produse specifice. La luarea unei decizii în temeiul mecanismului de salvgardare, Consiliul ar trebui să voteze pe baza principiului conform căruia fiecărui membru îi corespunde un vot. Este oportun să i se confere Consiliului un rol în acest caz, date fiind responsabilitățile specifice ale statelor membre în acest sens. Dată fiind sensibilitatea subiectului, ar trebui asigurate măsuri stricte de confidențialitate.

(51) În procedurile sale de luare a deciziilor, Autoritatea ar trebui să respecte normele și principiile generale ale Uniunii cu privire la procesul echitabil și transparență. Dreptul destinatarilor deciziilor Autorității de a își prezenta punctul de vedere ar trebui să fie pe deplin respectat. Actele Autorității ar trebui să facă parte integrantă din dreptul Uniunii.

▼B

(52) Un consiliu al supraveghetorilor compus din directorii autorităților competente relevante din fiecare stat membru și condus de președintele Autorității ar trebui să fie principalul organ decizional al Autorității. Reprezentanți ai Comisiei, ai CERS, ai Băncii Centrale Europene, ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) și ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui să participe în calitate de observatori. Membrii consiliului supraveghetorilor ar trebui să acționeze independent și doar în interesul Uniunii.

(53) Ca regulă generală, consiliul supraveghetorilor ar trebui să ia decizii cu majoritate simplă în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru beneficiază de un vot. Cu toate acestea, în cazul actelor cu caracter general, inclusiv al celor legate de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, ghiduri și recomandări pentru chestiuni bugetare, precum și în cazul solicitărilor din partea unui stat membru de reexaminare a unei decizii a Autorității de a interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare, este oportun să se aplice regulile privind votul cu majoritate calificată prevăzute în articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și în Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Cazurile referitoare la soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile naționale de supraveghere ar trebui examinate de un grup restrâns, obiectiv, compus din membri care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente ce sunt parte la dezacord și nici nu au vreun interes în conflict și nici legături directe cu autoritățile competente în cauză. Componența grupului ar trebui să fie echilibrată în mod corespunzător. Orice decizie a grupului ar trebui aprobată de consiliul supraveghetorilor cu majoritatea simplă a membrilor, în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru dispune de un vot. Cu toate acestea, în ceea ce privește deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup ar putea fi respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.

(54) Un consiliu de administrație compus din președintele Autorității, reprezentanți ai autorităților naționale de supraveghere și ai Comisiei ar trebui să se asigure că Autoritatea își îndeplinește misiunea și sarcinile care îi revin. Consiliului de administrație ar trebui să i se confere puterea necesară, printre altele, de a propune programul de lucru anual și multianual, de a exercita anumite competențe bugetare, de a adopta planul Autorității privind politica în materie de personal, de a adopta unele dispoziții speciale cu privire la dreptul de a avea acces la documente și de a propune raportul anual.

(55) Autoritatea ar trebui să fie reprezentată de un președinte cu normă întreagă, numit de consiliul supraveghetorilor pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare, în urma unei proceduri

▼B

deschise de selecție organizate și gestionate de consiliul supraveghetorilor, asistat de Comisie. Pentru desemnarea primului președinte al Autorității, Comisia ar trebui, printre altele, să elaboreze o listă restrânsă de candidați pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare. Pentru desemnările ulterioare, oportunitatea de a dispune de o listă restrânsă elaborată de Comisie ar trebui să fie reexaminată într-un raport care urmează să fie realizat în temeiul prezentului regulament. Înainte ca persoana selecționată să își preia funcțiile, și în termen de maxim o lună de la selecționarea sa de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European ar trebui să aibă dreptul, după audierea persoanei selecționate, să obiecteze cu privire la desemnarea persoanei respective.

(56) Gestionarea Autorității ar trebui încredințată unui director executiv, care ar trebui să aibă dreptul de a participa la întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație fără drept de vot.

(57) Pentru a garanta consecvența transsectorială în ceea ce privește activitățile AES, acestea ar trebui să se coordoneze strâns prin intermediul Comitetului comun și să ajungă la poziții comune atunci când este necesar. Comitetul comun ar trebui să coordoneze funcțiile AES cu privire la conglomeratele financiare și alte chestiuni transsectoriale. Atunci când este necesar, actele care sunt acoperite și de domeniul de competență al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) sau al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui adoptate în paralel de autoritatea europeană de supraveghere în cauză. Comitetul comun ar trebui prezidat prin rotație pe durata unui mandat de 12 luni de președinții AES. Președintele Comitetului comun ar trebui să fie și vicepreședinte al CERS. Comitetul comun ar trebui să aibă personal propriu, furnizat de cele trei AES, pentru a permite schimburile de informații pe cale informală și dezvoltarea unei culturi comune de supraveghere în cadrul AES.

(58) Este necesar să se garanteze că părțile afectate de deciziile adoptate de Autoritate pot recurge la căi de atac adecvate. Pentru a proteja în mod eficace drepturile părților și din motive de economie procedurală, pentru domeniile în care Autoritatea are dreptul de a lua decizii, părțile ar trebui să aibă dreptul de a contesta aceste decizii în fața unei comisii de apel. Din motive de eficiență și consecvență, comisia de apel ar trebui să fie un organism comun AES, independent de structurile administrative și de reglementare ale acestora. Deciziile comisiei de apel ar trebui să facă obiectul unui recurs în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.

▼B

(59) Pentru ca Autoritatea să fie pe deplin autonomă și independentă, ar trebui să i se acorde un buget autonom cu venituri provenind în special din contribuții obligatorii din partea autorităților naționale de supraveghere și din bugetul general al Uniunii Europene. Finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul unui acord încheiat de autoritatea bugetară în conformitate cu punctul 47 din Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie din 17 mai 2006 privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară ([1]). Ar trebui să se aplice procedura bugetară a Uniunii. Auditarea conturilor ar trebui efectuată de Curtea de Conturi. Bugetul global face obiectul procedurii de descărcare de gestiune.

(60) Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ([2]) ar trebui să se aplice Autorității. Autoritatea ar trebui să adere, de asemenea, la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ([3]).

(61) Pentru a garanta condiții deschise și transparente de angajare și tratamentul echitabil al personalului Autorității, acestuia ar trebui să i se aplice Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene ([4]).

(62) Este esențială protejarea secretelor de afaceri și a altor informații confidențiale. Confidențialitatea informațiilor puse la dispoziția Autorității și care sunt schimbate în rețea ar trebui să facă obiectul unor norme de confidențialitate riguroase și eficace.

(63) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ([5]) și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea

([1]) JO C 139, 14.6.2006, p. 1.
([2]) JO L 136, 31.5.1999, p. 1.
([3]) JO L 136, 31.5.1999, p. 15.
([4]) JO L 56, 4.3.1968, p. 1.
([5]) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

▼B

datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ([1]), se aplică pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament.

(64) Pentru a asigura funcționarea transparentă a Autorității, Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei ([2]) ar trebui să se aplice Autorității.

(65) Țările terțe ar trebui să poată participa la activitățile Autorității în conformitate cu acorduri corespunzătoare care urmează să fie încheiate de către Uniune.

(66) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere prudențială, protejarea deponenților și investitorilor, protejarea integrității, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare, menținerea stabilității sistemului financiar și consolidarea coordonării internaționale în materie de supraveghere, nu se pot realiza în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(67) Autoritatea ar trebui să preia toate sarcinile și competențele actuale ale Comitetului european al inspectorilor bancari și, prin urmare, Decizia 2009/78/CE a Comisiei ar trebui să fie abrogată de la data instituirii Autorității, iar Decizia nr. 716/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de instituire a unui program comunitar de sprijinire a activităților specifice în domeniul serviciilor financiare, al raportării financiare și al auditului ([3]) ar trebui modificată în consecință. Date fiind structurile și operațiunile deja existente ale Comitetului european al inspectorilor bancari, este important să se asigure o foarte strânsă cooperare între acest comitet și Comisie atunci când se stabilesc mecanismele tranzitorii corespunzătoare, pentru a se garanta că perioada în care Comisia este responsabilă de organizarea administrativă și de funcționarea administrativă inițială a Autorității este cât mai limitată.

([1]) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.
([2]) JO L 145, 31.5.2001, p. 43.
([3]) JO L 253, 25.9.2009, p. 8.

▼B

(68) Este necesar să se stabilească un termen-limită pentru aplicarea prezentului regulament pentru a garanta că Autoritatea este pregătită corespunzător pentru a-și începe activitatea și pentru a garanta o tranziție fără dificultăți dinspre Comitetul european al inspectorilor bancari. Autoritatea ar trebui să fie finanțată în mod adecvat. Cel puțin inițial, Autoritatea ar trebui să fie finanțată în proporție de 40 % din fondurile Uniunii și de 60 % din contribuțiile statelor membre, efectuate în conformitate cu ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.

(69) Pentru a permite instituirea Autorității la 1 ianuarie 2011, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

INSTITUIREA ȘI STATUTUL JURIDIC

Articolul 1

Instituirea și domeniul de activitate

(1) Prezentul regulament instituie Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), (denumită în continuare „Autoritatea”).

▼M1

(2) Autoritatea acționează în limitele prerogativelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament și în cadrul domeniului de aplicare a Directivei 94/19/CE, Directivei 2002/87/CE, Regulamentului (CE) nr. 1781/2006, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții ([1]), Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții ([2]) și, în măsura în care aceste acte se aplică instituțiilor financiare și de credit și autorităților competente care le supraveghează, în cadrul părților relevante ale Directivei 2002/65/CE, Directivei 2005/60/CE, Directivei 2007/64/CE și ale Directivei 2009/110/CE, fiind incluse, de asemenea, toate directivele, regulamentele și deciziile adoptate în baza acestor acte, precum și orice alte acte juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, care conferă sarcini Autorității. Autoritatea acționează, de asemenea, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ([3]).

▼B

(3) Autoritatea acționează, de asemenea, în domeniul activităților instituțiilor de credit, ale conglomeratelor financiare, ale societăților de investiții, ale instituțiilor de plată și ale instituțiilor emitente de monedă

([1]) JO L 176, 27.6.2013, p. 1.
([2]) JO L 176, 27.6.2013, p. 338.
([3]) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

▼B

electronică, în legătură cu aspecte care nu sunt abordate în mod direct în actele menționate la alineatul (2), inclusiv aspecte de guvernanța corporativă, raportare financiară și audit, cu condiția ca astfel de acțiuni ale Autorității să fie necesare pentru asigurarea aplicării eficace și consecvente a actelor respective.

(4) Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere prerogativelor Comisiei, în special celor stabilite prin articolul 258 din TFUE referitoare la garantarea respectării legislației Uniunii.

(5) Obiectivul Autorității este acela de a proteja interesul public prin contribuția la stabilitatea și eficacitatea sistemului financiar pe termen scurt, mediu și lung, pentru economia, cetățenii și întreprinderile Uniunii. Autoritatea contribuie la:

(a) îmbunătățirea funcționării pieței interne, incluzând, în special, un nivel solid, eficient și consistent de reglementare și supraveghere;

(b) garantarea integrității, transparenței, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare;

(c) consolidarea coordonării internaționale în domeniul supravegherii;

(d) prevenirea arbitrajului de reglementare și promovarea condițiilor de concurență echitabile;

(e) garantarea unei reglementări și supravegheri corespunzătoare cu privire la asumarea riscurilor de credit și a altor riscuri; și

(f) îmbunătățirea protecției consumatorilor.

▼M1

În acest scop, Autoritatea contribuie la aplicarea consecventă, eficientă și efectivă a actelor menționate la alineatul (2), favorizează convergența în domeniul supravegherii, furnizează avize Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și realizează analize economice ale piețelor pentru a promova îndeplinirea obiectivului Autorității.

▼B

Atunci când își exercită atribuțiile conferite de prezentul regulament, Autoritatea acordă o atenție deosebită oricăror riscuri sistemice prezentate de instituțiile financiare al căror faliment poate afecta funcționarea sistemului financiar sau a economiei reale.

▼M1

În îndeplinirea atribuțiilor sale, Autoritatea acționează independent, obiectiv și în mod nediscriminatoriu, în interesul Uniunii în ansamblu.

▼B

Articolul 2

Sistemul european de supraveghere financiară

(1) Autoritatea face parte dintr-un Sistem european de supraveghere financiară (SESF). Obiectivul principal al SESF este de a asigura aplicarea corespunzătoare a normelor aplicabile sectorului financiar pentru a menține stabilitatea financiară, generând astfel încredere în sistemul financiar în ansamblu și asigurând o protecție suficientă pentru clienții serviciilor financiare.

▼B

(2) SESF cuprinde:

(a) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), în sensul sarcinilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 și în prezentul regulament;

(b) Autoritatea;

(c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

(d) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]);

(e) Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere („Comitetul comun”), în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor prevăzute la articolele 54-57 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010;

▼M1

(f) autoritățile competente sau autoritățile de supraveghere, astfel cum se precizează în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament, inclusiv Banca Centrală Europeană pentru atribuțiile conferite acesteia prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, precum și din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

(3) Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat cu CERS, precum și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun, garantând consecvența transsectorială a activității și ajungând la poziții comune în domeniul supravegherii conglomeratelor financiare și în alte chestiuni transsectoriale.

(4) În conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF cooperează, în spiritul încrederii și al unui deplin respect reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele a unor informații pertinente și fiabile.

(5) Autoritățile de supraveghere care fac parte din SESF au obligația de a supraveghea instituțiile financiare care își desfășoară activitatea în Uniune în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

▼M1

Articolul 3

Răspunderea autorităților

Autoritățile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (a) - (d) răspund în fața Parlamentului European și a Consiliului. Banca Centrală Europeană răspunde în fața Parlamentului European și a Consiliului pentru exercitarea atribuțiilor de supraveghere conferite acesteia prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în conformitate cu regulamentul respectiv.

([1]) A se vedea pagina 48 din prezentul Jurnal Oficial.
([2]) A se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial.

▼B

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instituții financiare” înseamnă „instituții de credit”, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, „întreprinderi de investiții”, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE și „conglomerate financiare”, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (14) din Directiva 2002/87/CE, cu excepția faptului că, în ceea ce privește Directiva 2005/60/CE, „instituții financiare” înseamnă instituții de credit și instituții financiare astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (1) și (2) din directiva respectivă;

2. „autorități competente” înseamnă:

▼M1

(i) autoritățile competente astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană pentru aspectele care țin de atribuțiile conferite acesteia prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în Directiva 2007/64/CE și astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/110/CE;

▼B

(ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile competente să asigure conformitatea instituțiilor financiare și de credit cu cerințele directivelor respective; și

(iii) în ceea ce privește sistemele de garantare a depozitelor, organismele care administrează aceste sisteme, în temeiul Directivei 94/19/CE, sau autoritățile publice care supraveghează aceste sisteme, în temeiul respectivei directive, în cazul în care funcționarea sistemelor de garantare a depozitelor este administrată de o societate privată.

Articolul 5

Statutul juridic

(1) Autoritatea este un organism al Uniunii cu personalitate juridică.

(2) În fiecare stat membru, Autoritatea deține cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice conform legislației naționale. În special, aceasta poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile sau imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.

(3) Autoritatea este reprezentată de către președintele acesteia.

Articolul 6

Componența

Autoritatea cuprinde:

1. un consiliu al supraveghetorilor, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 43;

2. un consiliu de administrație, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 47;

▼B

3. un președinte, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 48;

4. un director executiv, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 53;

5. o comisie de apel, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 60.

Articolul 7

Sediul

Autoritatea își are sediul la Londra.

CAPITOLUL II

SARCINILE ȘI COMPETENȚELE AUTORITĂȚII

Articolul 8

Sarcinile și competențele Autorității

(1) Autoritatea are următoarele sarcini:

▼M1

(a) de a contribui la elaborarea de standarde și practici comune de înaltă calitate în materie de reglementare și supraveghere, în special prin furnizarea de avize către instituțiile Uniunii și prin elaborarea de orientări, recomandări, proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare și alte măsuri care se întemeiază pe actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2);

(aa) de a elabora și de a actualiza constant, ținând seama, printre altele, de modificările suferite de practicile de afaceri și de modelele de afaceri ale instituțiilor financiare, un manual european de supraveghere a instituțiilor financiare din întreaga Uniune, care stabilește cele mai bune practici în materie de metodologie și procese ale supravegherii;

▼B

(b) de a contribui la aplicarea consecventă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, în special prin sprijinirea unei culturi comune de supraveghere, garantarea unei aplicări consecvente, eficiente și eficace a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), prevenirea arbitrajului de reglementare, medierea și rezolvarea dezacordurilor între autoritățile competente, asigurarea unei supravegheri eficace și consecvente a instituțiilor financiare, precum și a unei funcționări coerente a colegiilor de supraveghere și luarea de măsuri, printre altele, în situații de urgență;

▼M1

(c) de a facilita delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente;

▼B

(d) de a coopera îndeaproape cu CERS, în special prin furnizarea către CERS a informațiilor necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale și prin garantarea faptului că avertismentelor și recomandărilor CERS li se dă curs în mod corespunzător;

(e) de a organiza și a realiza evaluări inter pares ale autorităților competente, inclusiv de a emite ghiduri și recomandări și de a identifica cele mai bune practici, pentru a consolida consecvența rezultatelor în materie de supraveghere;

▼B

(f) de a monitoriza și a evalua evoluțiile pieței în domeniile sale de competență, inclusiv, după caz, tendințele în materie de credite în special pentru persoane fizice și IMM-uri;

(g) de a realiza analize economice ale piețelor pentru a-și îndeplini atribuțiile în cunoștință de cauză;

(h) de a promova protecția deponenților și a investitorilor;

▼M1

(i) de a promova funcționarea consecventă și coerentă a colegiilor de supraveghetori, monitorizarea, evaluarea și măsurarea riscurilor sistemice, elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție, asigurând un nivel înalt de protecție a deponenților și a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii și elaborând metode pentru rezoluția instituțiilor financiare falimentare, precum și o evaluare a necesității de a deține instrumente de finanțare corespunzătoare, în vederea promovării cooperării între autoritățile competente care participă la gestionarea crizei ce afectează instituțiile transfrontaliere cu potențial de risc sistemic, în conformitate cu articolele 21 - 26;

▼B

(j) de a realiza orice alte sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament sau în alte acte legislative;

(k) de a publica pe site-ul său și de a actualiza periodic informațiile privind domeniul său de activitate, în special, în sfera sa de competență, informații privind instituțiile financiare înregistrate, pentru a garanta că informațiile sunt ușor accesibile publicului.

▼M1

_____

(1a) În îndeplinirea sarcinilor care îi revin în conformitate cu prezentul regulament, Autoritatea:

(a) face uz de toate prerogativele de care dispune și

(b) luând în considerare obiectivul de garantare a siguranței și solidității instituțiilor de credit, ține seama pe deplin de diferitele tipuri, modele de afaceri și dimensiuni ale instituțiilor de credit.

▼B

(2) Pentru a efectua sarcinile menționate la alineatul (1), Autoritatea deține competențele prevăzute de prezentul regulament, în special:

(a) de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în cazurile specifice menționate la articolul 10;

(b) de a elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în cazurile specifice menționate la articolul 15;

(c) de a emite ghiduri și recomandări, astfel cum se prevede la articolul 16;

▼B

(d) de a emite recomandări în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (3);

(e) de a lua decizii individuale adresate autorităților competente în cazurile specifice menționate la articolele 18 alineatul (3) și 19 alineatul (3);

(f) în cazurile legate de dreptul direct aplicabil al Uniunii, de a lua decizii individuale adresate instituțiilor financiare în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (6), la articolul 18 alineatul (4) și la articolul 19 alineatul (4);

(g) de a emite avize către Parlamentul European, Consiliu sau Comisie, astfel cum se prevede la articolul 34;

(h) de a colecta informațiile necesare referitoare la instituțiile financiare astfel cum se prevede la articolul 35;

(i) de a dezvolta metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care caracteristicile produselor și procesele de distribuție îl au asupra poziției financiare a instituțiilor și asupra protecției consumatorilor;

(j) de a furniza o bază de date accesibilă la nivel central cu instituțiile financiare înregistrate în domeniul său de competență, în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

▼M1

(2a) În îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1) și în exercitarea prerogativelor menționate la alineatul (2), Autoritatea acordă atenția cuvenită principiilor unei mai bune reglementări, inclusiv rezultatelor analizelor cost-beneficiu realizate în conformitate cu prezentul regulament.

▼B

Articolul 9

Sarcini legate de protecția consumatorilor și activitățile financiare

(1) Autoritatea își asumă un rol principal în promovarea transparenței, simplicității și echității pe piață pentru produsele sau serviciile financiare de consum din întreaga piață internă, inclusiv prin:

(a) colectarea, analizarea și raportarea tendințelor de consum;

(b) revizuirea și coordonarea inițiativelor de formare și educare în domeniul financiar de către autoritățile competente;

(c) elaborarea de standarde de formare pentru acest sector; și

(d) contribuții la elaborarea unor norme comune de publicare.

▼B

(2) Autoritatea monitorizează activitățile financiare noi și existente și poate adopta ghiduri și recomandări pentru a promova siguranța și soliditatea piețelor și convergența practicilor de reglementare.

(3) Autoritatea poate emite, de asemenea, avertizări în cazul în care o activitate financiară pune semnificativ în pericol îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 1 alineatul (5).

▼M1

(4) Autoritatea instituie, ca parte integrantă a Autorității, un Comitet pentru inovare financiară care reunește toate autoritățile de supraveghere competente relevante în vederea realizării unei abordări coordonate a activității de reglementare și supraveghere a activităților financiare noi sau inovatoare și în vederea furnizării de consultanță pe care Autoritatea să o prezinte Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

▼B

(5) Autoritatea poate interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) și în condițiile prevăzute în respectivele acte, sau dacă acest lucru este necesar într-o situație de urgență în conformitate cu articolul 18 și în condițiile prevăzute în respectivul articol.

Autoritatea își revizuiește decizia menționată la primul paragraf la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată la trei luni. În cazul în care nu este reînnoită după această perioadă de trei luni, decizia expiră în mod automat.

Statele membre pot solicita Autorității să își reanalizeze decizia. În acest caz, Autoritatea decide în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) paragraful al doilea dacă își menține sau nu decizia.

▼M1

Autoritatea poate analiza, de asemenea, necesitatea de a interzice sau de a restricționa anumite tipuri de activități financiare și, dacă acest lucru este necesar, poate informa Comisia și autoritățile competente pentru a facilita adoptarea unor astfel de interdicții sau restricții.

▼B

Articolul 10

Standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Parlamentul European și Consiliul deleagă Comisiei competența de a adopta standarde tehnice de reglementare, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a asigura o armonizare consecventă în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare. Autoritatea înaintează aceste proiecte de standarde Comisiei spre aprobare.

▼B

Standardele tehnice de reglementare sunt tehnice și nu implică decizii strategice sau de politică publică, iar conținutul lor este delimitat de actele legislative în temeiul cărora sunt elaborate.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia îl transmite imediat Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate aproba proiectele de standarde tehnice de reglementare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de reglementare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia retrimite Autorității proiectul de standard tehnic de reglementare, explicând de ce nu îl aprobă sau, după caz, explicând motivele pentru care au fost efectuate modificări. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni, Autoritatea nu a înaintat un proiect modificat al standardului tehnic de reglementare sau a înaintat un proiect de standard tehnic de reglementare modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante sau poate respinge standardul.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de reglementare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de reglementare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate solicita un astfel de proiect și stabili un nou termen pentru aceasta.

▼B

(3) Numai în cazurile în care autoritatea nu transmite Comisiei proiectul de standard tehnic de reglementare în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de reglementare prin intermediul unui act delegat în absența unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau recomandări din partea Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de reglementare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul său de standard tehnic de reglementare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat în al patrulea paragraf, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia poate adopta standardul respectiv.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia îl poate modifica pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante. Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de reglementare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 11

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 7 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 16 decembrie 2010. Comisia prezintă un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competență se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă, în conformitate cu articolul 14.

▼B

(2) De îndată ce adoptă un standard tehnic de reglementare, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta standarde tehnice de reglementare îi este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 12-14.

Articolul 12

Revocarea delegării de competențe

(1) Parlamentul European sau de Consiliul pot revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 10.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revoce delegarea de competențe depune eforturi pentru informarea celeilalte instituții și a Comisiei într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în aceasta. Decizia nu aduce atingere standardelor tehnice de reglementare care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Obiecțiuni la standardele tehnice de reglementare

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termen de trei luni de la data notificării standardului tehnic de reglementare adoptat de Comisie. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu trei luni.

▼M2

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de Autoritate, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni la acesta este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește pentru o perioadă inițială de o lună și poate fi prelungit pentru o perioadă suplimentară de o lună.

▼B

(2) În cazul în care, la expirarea termenului menționat la alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu a formulat obiecțiuni la standardul tehnic de reglementare, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în dispozițiile sale.

Standardul tehnic de reglementare poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

▼B

(3) În cazul în care Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni cu privire la standardul tehnic de reglementare își prezintă motivele care au stat la baza acestora.

Articolul 14

Neaprobarea sau modificarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Comisia nu aprobă un proiect de standard tehnic de reglementare sau îl modifică în conformitate cu articolul 10, aceasta informează Autoritatea, Parlamentul European și Consiliul, prezentând motivele pentru neaprobare.

(2) După caz, Parlamentul European sau Consiliul poate invita comisarul responsabil, împreună cu președintele Autorității, în termen de o lună de la informarea menționată la alineatul (1), pentru o reuniune ad hoc a comisiei competente a Parlamentului European sau a Consiliului, în vederea prezentării și explicării divergențelor.

Articolul 15

Standarde tehnice de punere în aplicare

(1) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de punere în aplicare, prin intermediul unor acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din TFUE, în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2). Standardele tehnice de punere în aplicare sunt tehnice, nu implică decizii strategice sau opțiuni de politică publică, iar conținutul lor are scopul de a stabili condițiile de punere în aplicare a actelor în cauză. Autoritatea înaintează proiectele sale de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei spre aprobare.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia îl transmite fără întârziere Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate prelungi acest termen cu o lună. Comisia poate aproba proiectul de standard tehnic de punere în aplicare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

▼B

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de punere în aplicare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia îl retrimite Autorității, explicând de ce nu intenționează să îl aprobe sau, după caz, explicând motivele modificările pe care le-a efectuat. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al cincilea, Autoritatea nu a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare modificat sau a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare care este modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante sau îl poate respinge.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de punere în aplicare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care Autoritatea nu transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Comisiei în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de punere în aplicare prin intermediul unui act de punere în aplicare și nu pe baza unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

▼B

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al patrulea, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante.

Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de punere în aplicare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 16

Ghiduri și recomandări

(1) În scopul stabilirii de practici consecvente, eficiente și eficace în materie de supraveghere în cadrul SESF, și al garantării aplicării comune, uniforme și coerente a dreptului Uniunii, Autoritatea emite ghiduri și recomandări adresate autorităților competente sau instituțiilor financiare.

(2) Dacă este cazul, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la ghidurile și recomandările în cauză și analizează eventualele costuri și beneficii aferente. Aceste consultări și analize sunt proporționale cu domeniul de aplicare, natura și impactul ghidurilor sau recomandărilor. Autoritatea solicită, de asemenea, după caz, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

(3) Autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta aceste ghiduri și recomandări.

În termen de două luni de la emiterea unui ghid sau a unei recomandări, fiecare autoritate competentă confirmă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze respectivului ghid sau respectivei recomandări. În cazul în care o autoritate competentă nu se conformează sau nu intenționează să se conformeze, aceasta informează Autoritatea, prezentându-și motivele.

Autoritatea dă publicității faptul că autoritatea competentă respectivă nu intenționează să se conformeze ghidului sau recomandării în cauză. Autoritatea poate decide, de asemenea, de la caz la caz, să publice motivele prezentate de autoritatea competentă pentru care nu s-a conformat respectivului ghid sau respectivei recomandări. Autoritatea competentă primește o notificare prealabilă cu privire la această publicare.

▼B

Dacă acest lucru este prevăzut de către ghidul sau recomandarea în cauză, instituțiile financiare raportează în mod clar și detaliat dacă respectă ghidul sau recomandarea respectivă.

(4) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la ghidurile și recomandările emise, menționând autoritățile competente care nu s-au conformat acestora, prezentând modalitatea prin care Autoritatea intenționează să se asigure că autoritățile competente în cauză vor respecta recomandările și ghidurile sale în viitor.

Articolul 17

Încălcarea dreptului Uniunii

(1) Atunci când o autoritate competentă nu a aplicat actele menționate la articolul 1 alineatul (2) sau le-a aplicat într-un mod care pare să constituie o încălcare a legislației Uniunii, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare stabilite în conformitate cu articolele 10-15, în special prin negarantarea faptului că o instituție financiară îndeplinește cerințele stabilite în respectivele acte, Autoritatea acționează în conformitate cu competențele prevăzute la alineatele (2), (3) și (6) ale prezentului articol.

(2) La cererea uneia sau mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului, a Comisiei, a Grupului părților interesate din domeniul bancar sau din proprie inițiativă și după ce a informat autoritatea competentă vizată, Autoritatea poate ancheta pretinsa încălcare sau neaplicare a dreptului Uniunii.

▼M2

Fără a aduce atingere competențelor stabilite la articolul 35, autoritatea competentă pune la dispoziția Autorității, fără întârziere, toate informațiile pe care Autoritatea le consideră necesare pentru ancheta sa, inclusiv privind modul în care actele la care se face referire la articolul 1 alineatul (2) sunt aplicate în conformitate cu dreptul Uniunii.

▼B

(3) Cel târziu în termen de două luni de la demararea anchetei, Autoritatea poate adresa autorității competente în cauză o recomandare precizând măsurile necesare în vederea respectării dreptului Uniunii.

În termen de zece zile lucrătoare de la primirea recomandării, autoritatea competentă informează Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a garanta respectarea dreptului Uniunii.

(4) Dacă, în termen de o lună de la primirea recomandării Autorității, autoritatea competentă nu s-a conformat legislației Uniunii, Comisia poate, după ce a fost informată de Autoritate sau din proprie inițiativă, să emită un aviz formal prin care să îi ceară autorității competente să ia măsurile necesare pentru a respecta dreptul Uniunii. Avizul formal al Comisiei ține seama de recomandarea Autorității.

▼B

Comisia emite un astfel de aviz formal în termen de trei luni de la adoptarea recomandării. Comisia poate prelungi această perioadă cu o lună.

Autoritatea și autoritățile competente transmit Comisiei toate informațiile necesare.

(5) În termen de zece zile lucrătoare de la primirea avizului formal menționat la alineatul (4), autoritatea competentă informează Comisia și Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a se conforma avizului formal respectiv.

(6) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă avizul formal menționat la alineatul (4) în termenul menționat în avizul formal și când este necesară remedierea promptă a nerespectării în vederea menținerii sau restabilirii condițiilor neutre de concurență de pe piață sau în vederea garantării bunei funcționări și a integrității sistemului financiar, Autoritatea poate adopta, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele menționate la articolul 1 alineatul (2) se aplică direct instituțiilor financiare, o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

Decizia Autorității este conformă cu avizul formal emis de Comisie în temeiul alineatului (4).

(7) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (6) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Atunci când adoptă o măsură în legătură cu chestiunile care fac obiectul unui aviz formal în temeiul alineatului (4) sau al unei decizii în temeiul alineatului (6), autoritățile competente respectă avizul formal corespunzător sau decizia corespunzătoare, după caz.

(8) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea indică autoritățile competente și instituțiile financiare care nu au respectat avizele formale și deciziile menționate la alineatele (4) și (6) din prezentul articol.

Articolul 18

Măsuri în situații de urgență

▼M1

(1) În cazul unor evoluții nefavorabile care pot periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea, în totalitate sau în parte, a sistemului financiar din Uniune, Autoritatea facilitează în mod activ și, atunci când consideră că este necesar, coordonează eventualele măsuri luate de către autoritățile de supraveghere competente relevante.

▼M1

Pentru a putea îndeplini respectivul rol de facilitare și coordonare, Autoritatea este informată pe deplin cu privire la eventualele evoluții relevante și este invitată să participe în calitate de observator la eventualele reuniuni relevante ale autorităților de supraveghere competente.

▼B

(2) Consiliul, după consultarea Comisiei și a CERS și, după caz, a AES, poate adopta o decizie adresată Autorității, prin care să se stabilească existența unei situații de urgență în sensul prezentului regulament, în urma unei cereri adresate de către Autoritate, Comisie sau CERS. Consiliul își revizuiește această decizie la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată pe lună. În cazul în care decizia nu este reînnoită la expirarea unui termen de o lună, aceasta expiră în mod automat. Consiliul poate declara întreruperea situației de urgență în orice moment.

În cazul în care CERS sau Autoritatea consideră că ar putea apărea o situație de urgență, acestea emit o recomandare confidențială adresată Consiliului și furnizează acestuia o evaluare a situației. Consiliul evaluează apoi necesitatea convocării unei reuniuni. În cadrul acestui proces, este garantată protecția adecvată a confidențialității.

În cazul în care Consiliul constată existența unei situații de urgență, acesta informează în mod corespunzător fără întârziere Parlamentul European și Comisia.

▼M1

(3) În cazul în care Consiliul a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) și în situații excepționale în care sunt necesare măsuri coordonate ale autorităților competente pentru a reacționa la evoluții nefavorabile care pot periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea, în totalitate sau în parte, a sistemului financiar din Uniune, Autoritatea poate adopta decizii individuale prin care să oblige autoritățile competente să ia măsurile necesare în conformitate cu legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) pentru a aborda astfel de evoluții, asigurând îndeplinirea de către instituțiile financiare și autoritățile competente a cerințelor prevăzute în respectiva legislație.

▼B

(4) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității menționată la alineatul (3) în termenul prevăzut în respectiva decizie, Autoritatea poate, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv în standardele tehnice de reglementare și în standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte se aplică direct instituțiilor financiare, să adopte o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul respectivei legislații, inclusiv încetarea oricărei activități. Aceasta se aplică numai în situațiile în care o autoritate competentă nu aplică actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte, sau le aplică într-un mod care pare să fie o încălcare vădită a respectivelor acte și dacă este necesară remedierea de urgență pentru restabilirea bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia.

▼B

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu aspecte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

Articolul 19

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente în contexte transfrontaliere

▼M1

(1) Fără a aduce atingere competențelor prevăzute la articolul 17, în cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu procedura sau cu conținutul unei măsuri sau cu lipsa de acțiune din partea unei alte autorități competente în cazurile precizate în actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea, la cererea uneia sau mai multor autorități competente vizate, poate sprijini autoritățile competente în efortul acestora de a ajunge la un acord, în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2) - (4) din prezentul articol.

▼B

În cazurile prevăzute de legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) și în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, poate fi identificat un dezacord între autoritățile competente din diferite state membre, Autoritatea poate, din proprie inițiativă, să sprijine autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4).

(2) Autoritatea stabilește un termen-limită pentru concilierea autorităților competente, ținând seama de eventualele termene specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), precum și de complexitatea și urgența situației. În această etapă, Autoritatea are rol de mediator.

(3) Dacă autoritățile competente în cauză nu au reușit să ajungă la un acord în cadrul fazei de conciliere menționată la alineatul (2), Autoritatea poate, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 44 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, să ia o decizie prin care să le impună acestora să adopte anumite măsuri sau să se abțină de la adoptarea de măsuri în vederea soluționării chestiunii, cu scopul de a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii, decizia având caracter obligatoriu pentru autoritățile competente vizate.

(4) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității, prin negarantarea faptului că o instituție financiară respectă cerințele care îi sunt direct aplicabile în temeiul actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate adopta o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

▼B

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune. Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu fapte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

(6) În raportul menționat la articolul 50 alineatul (2), președintele Autorității prezintă natura și tipul dezacordurilor survenite între autoritățile competente, înțelegerile la care s-a ajuns și deciziile luate pentru soluționarea unor astfel de dezacorduri.

Articolul 20

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente din sectoare diferite

Comitetul comun, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 19 și 56, soluționează dezacordurile transsectoriale care pot apărea între autorități competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 2 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M1

Articolul 20a

Convergența procesului de supraveghere

Autoritatea promovează, în limitele prerogativelor sale, convergența procesului de supraveghere și evaluare în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, pentru a institui în Uniune standarde solide în materie de supraveghere.

▼B

Articolul 21

Colegiile de supraveghere

▼M1

(1) Autoritatea promovează, în limitele prerogativelor sale, funcționarea eficientă, eficace și consecventă a colegiilor de supraveghetori menționate în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE și favorizează aplicarea consecventă a legislației Uniunii de către colegiile de supraveghetori. În scopul asigurării convergenței celor mai bune practici în materie de supraveghere, Autoritatea promovează planuri comune de supraveghere și inspecții comune, iar personalul Autorității poate participa la activitățile colegiilor de supraveghetori, inclusiv la inspecții la fața locului efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente.

(2) Autoritatea își asumă un rol principal în eforturile de asigurare a consecvenței în funcționarea colegiilor de supraveghetori pentru instituțiile transfrontaliere din Uniune, ținând seama de riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, menționat la articolul 23, și convoacă, dacă este cazul, o reuniune a unui colegiu.

▼B

În sensul prezentului alineat și al alineatului (1) din prezentul articol, Autoritatea este considerată drept „autoritate competentă” în sensul legislației relevante.

▼B

Autoritatea poate:

(a) să colecteze și să ofere toate informațiile relevante, în cooperare cu autoritățile competente, pentru a facilita activitatea colegiului și să înființeze și să gestioneze un sistem central pentru a pune astfel de informații la dispoziția autorităților competente din cadrul colegiului;

(b) să inițieze și să coordoneze exerciții de simulare a crizelor la nivelul Uniunii, în conformitate cu articolul 32, pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare, în special riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, astfel cum este menționat la articolul 23, la evoluțiile negative ale pieței precum și o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic în situații de criză, asigurând aplicarea unei metodologii consecvente la nivel național pentru aceste exerciții și, după caz, să adreseze o recomandare autorității competente în vederea corectării aspectelor identificate în cadrul exercițiului de simulare a crizelor;

(c) să promoveze activități de supraveghere eficiente și eficace, inclusiv evaluări ale riscurilor la care sunt sau pot fi expuse instituțiile financiare, astfel cum a fost stabilit în cadrul procesului de supraveghere prudențială sau în situații de criză;

(d) să supervizeze, în conformitate cu sarcinile și competențele specificate în prezentul regulament, sarcinile îndeplinite de autoritățile competente și

(e) să solicite deliberări suplimentare în cadrul unui colegiu, în toate situațiile în care consideră că decizia ar genera o aplicare incorectă a dreptului Uniunii sau nu ar contribui la obiectivul de convergență între practicile în materie de supraveghere. De asemenea, aceasta poate solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată programarea unei reuniuni a colegiului sau adăugarea unui punct pe ordinea de zi a unei reuniuni.

(3) Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește dispozițiile referitoare la funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere și poate emite ghiduri și recomandări adoptate în temeiul articolului 16 pentru a promova convergența activităților de supraveghere și a bunelor practici adoptate de colegiile de supraveghere.

(4) Autoritatea dispune de un rol de mediere, cu efecte obligatorii din punct de vedere juridic, pentru a soluționa dezacordurile dintre autoritățile competente în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19. Autoritatea poate lua decizii în materie de supraveghere care să fie direct aplicabile instituției în cauză, în conformitate cu articolul 19.

Articolul 22

Dispoziții generale

(1) Autoritatea ține seama în mod corespunzător de riscul sistemic, astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Aceasta abordează toate riscurile de perturbare a serviciilor financiare care:

(a) sunt cauzate de o disfuncționalitate a întregului sistem financiar sau a unor părți ale acestuia; și

▼B

(b) pot să genereze consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală.

Autoritatea ia în considerare, după caz, monitorizarea și evaluarea riscului sistemic, astfel cum au fost desfășurate de CERS și de Autoritate și răspunde avertismentelor și recomandărilor în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

▼M1

(1a) Cel puțin o dată pe an, Autoritatea analizează dacă este oportun să efectueze evaluări la nivelul Uniunii cu privire la rezistența instituțiilor financiare, în conformitate cu articolul 32 și informează Parlamentul European, Comisia și Consiliul cu privire la raționamentul său. În cazul în care aceste evaluări la nivelul Uniunii sunt efectuate și Autoritatea publică, dacă consideră că acest lucru este adecvat, rezultatele pentru fiecare instituție financiară participantă.

▼B

(2) Autoritatea, în colaborare cu CERS, elaborează un set comun de indicatori cantitativi și calitativi (tablou de riscuri) pentru identificarea și măsurarea riscului sistemic.

De asemenea, Autoritatea elaborează un regim corespunzător de simulare de criză pentru a ajuta la identificarea instituțiilor care pot prezenta un risc sistemic. Aceste instituții sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(3) Fără a aduce atingere actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea elaborează, dacă este necesar, ghiduri și recomandări suplimentare pentru instituțiile financiare, pentru a ține seama de riscul sistemic prezentat de acestea.

Autoritatea garantează faptul că riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare este luat în considerare atunci când sunt elaborate proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în domeniile stabilite în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2).

(4) La solicitarea uneia sau a mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei sau din proprie inițiativă, Autoritatea poate desfășura o investigație pentru un anumit tip de instituție financiară sau tip de produs sau tip de conduită pentru a evalua amenințările potențiale la adresa stabilității sistemului financiar și pentru a formula recomandări corespunzătoare adresate autorităților competente vizate privind măsurile necesare.

În aceste scopuri, Autoritatea poate face uz de competențele care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament, inclusiv în temeiul articolului 35.

(5) Comitetul comun garantează coordonarea globală și transsectorială a activităților desfășurate în conformitate cu prezentul articol.

▼B

Articolul 23

Identificarea și măsurarea riscului sistemic

(1) În consultare cu CERS, Autoritatea elaborează criterii de identificare și de măsurare a riscului sistemic și un sistem corespunzător de simulare de criză care să includă o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic prezentat de instituțiile financiare în situații de criză. Instituțiile financiare care pot prezenta un risc sistemic sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(2) Autoritatea ține seama pe deplin de abordările internaționale relevante în elaborarea criteriilor de identificare și de măsurare a riscului sistemic prezentat de instituțiile financiare, inclusiv cele stabilite de Consiliul de Stabilitate Financiară, Fondul Monetar Internațional și Banca Reglementelor Internaționale.

Articolul 24

Capacitatea permanentă de a răspunde riscurilor sistemice

(1) Autoritatea se asigură că dispune de capacitatea specializată și permanentă de a răspunde în mod eficace materializării riscurilor sistemice menționate la articolele 22 și 23 și, în special, în ceea ce privește instituțiile care prezintă un risc sistemic.

(2) Autoritatea îndeplinește sarcinile care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament și al legislației menționate la articolul 1 alineatul (2), și contribuie la garantarea unei sistem coerent și coordonat de gestionare și de soluționare a crizelor în Uniune.

Articolul 25

Planuri de redresare și de restructurare

▼M1

(1) Autoritatea contribuie la elaborarea și coordonarea unor planuri eficace, consecvente și actualizate pentru redresarea și rezoluția instituțiilor financiare și participă activ la acestea. Autoritatea contribuie, de asemenea, dacă actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) prevăd acest lucru, la elaborarea de proceduri în situații de urgență și de măsuri preventive pentru a reduce la minimum impactul sistemic al falimentelor.

▼B

(2) Autoritatea poate identifica cele mai bune practici care urmăresc facilitarea restructurării instituțiilor falimentare și, în special, a grupurilor transfrontaliere, prin modalități care să evite contaminarea, asigurând disponibilitatea instrumentelor adecvate, inclusiv a resurselor suficiente, și permițând ca situația instituțiilor sau a grupului să fie soluționată în mod ordonat, eficient din punct de vedere al costurilor și rapid.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, astfel cum se prevede în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-15.

▼B

Articolul 26

Sistemul european al sistemelor de garantare a depozitelor

(1) Autoritatea contribuie la consolidarea sistemului european al sistemelor naționale de garantare a depozitelor, acționând în limita competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament pentru a garanta aplicarea corectă a Directivei 94/19/CE, cu scopul de a se asigura că sistemele naționale de garantare a depozitelor sunt finanțate în mod corespunzător prin contribuții ale instituțiile financiare, inclusiv ale instituțiilor financiare cu sediul în țări terțe, dar care sunt stabilite și primesc depozite în Uniune, în conformitate cu Directiva 94/19/CE și de a asigura un nivel ridicat de protecție pentru toți deponenții, într-un cadru armonizat în ansamblul Uniunii, care nu aduce atingere rolului de protecție și de stabilizare al sistemelor de garantare reciprocă, cu condiția ca acestea să respecte legislația Uniunii.

(2) Articolul 16 privind competențele Autorității de a adopta ghiduri și recomandări se aplică sistemelor de garantare a depozitelor.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în conformitate cu actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), prin procedura stabilită la articolele 10-15.

(4) Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special convergența sistemului european al sistemelor naționale de garantare a depozitelor.

Articolul 27

Sistemul european de soluționare bancară a situațiilor de criză și de mecanisme de finanțare

(1) Autoritatea contribuie la elaborarea metodelor pentru restructurarea instituțiilor financiare falimentare, în special a celor care pot prezenta un risc sistemic, prin modalități care să evite contaminarea și care să permită lichidarea acestora în mod ordonat și rapid, inclusiv, dacă este cazul, prin mecanisme coerente și solide de finanțare, după caz.

▼M1

(2) Autoritatea va oferi propria sa evaluare privind necesitatea unui sistem de mecanisme de finanțare coerente, solide și credibile, în care instrumentele de finanțare corespunzătoare sunt legate de un set de aranjamente coordonate de gestionare a crizelor.

▼B

Autoritatea contribuie la activitatea privind aspectele legate de concurența echitabilă și impacturile cumulative asupra instituțiilor financiare ale oricăror sisteme de taxe și contribuții care ar putea fi introduse pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și a stimulentelor în vederea limitării riscului sistemic ca parte a unui cadru de soluționare coerent și credibil.

▼B

Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special analizarea posibilei consolidări a rolului Autorității în cadrul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză și, dacă este necesar, crearea unui fond de soluționare european.

Articolul 28

Delegarea de sarcini și responsabilități

(1) Autoritățile competente pot, cu acordul autorității delegate, să delege sarcini și responsabilități Autorității sau altor autorități competente, sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol. Statele membre pot crea mecanisme specifice privind delegarea de responsabilități, care trebuie respectate înainte ca autoritățile lor competente să încheie astfel de acorduri de delegare și pot limita mandatul delegării la nivelul necesar pentru supravegherea eficace a instituțiilor sau grupărilor financiare transfrontaliere.

(2) Autoritatea stimulează și facilitează delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente prin identificarea sarcinilor și responsabilităților care pot fi delegate sau realizate în comun și prin promovarea celor mai bune practici.

(3) Delegarea de responsabilități conduce la realocarea competențelor prevăzute în actele menționate la articolul 1 alineatul (2). Legea autorității delegate reglementează procedura, aplicarea și căile de atac administrative și judiciare cu privire la responsabilitățile delegate.

(4) Autoritățile competente informează Autoritatea cu privire la acordurile de delegare pe care intenționează să le încheie. Autoritățile competente aplică acordurile cel mai devreme la o lună după notificarea Autorității.

Autoritatea poate emite un aviz cu privire la acordul propus în termen de o lună după ce a fost informată.

Autoritatea publică prin mijloace adecvate toate acordurile de delegare încheiate de autoritățile competente, pentru a se asigura că toate părțile interesate sunt informate corespunzător.

Articolul 29

Cultura comună de supraveghere

(1) Autoritatea joacă un rol activ în elaborarea unei culturi comune de supraveghere la nivelul Uniunii și a unor practici de supraveghere consecvente, precum și în garantarea unor proceduri uniforme și a unor abordări coerente în ansamblul Uniunii. Autoritatea efectuează cel puțin următoarele activități:

(a) furnizarea de avize autorităților competente;

(b) promovarea unui schimb de informații bilateral și multilateral efectiv între autoritățile competente, respectându-se pe deplin dispozițiile aplicabile în materie de confidențialitate și de protecție a datelor prevăzute de legislația Uniunii în domeniu;

▼B

(c) participarea la elaborarea unor standarde de supraveghere de înaltă calitate și uniforme, inclusiv a standardelor de raportare și a standardelor internaționale de contabilitate, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3);

(d) reexaminarea aplicării standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare relevante adoptate de Comisie, a ghidurilor și recomandărilor emise de Autoritate și propunerea de amendamente atunci când este necesar; și

(e) elaborarea de programe de formare sectoriale și transsectoriale, facilitarea schimburilor de personal și încurajarea autorităților competente să intensifice utilizarea programelor de detașare și a altor instrumente.

(2) Autoritatea poate, dacă este cazul, să elaboreze noi instrumente practice și de convergență pentru promovarea abordărilor și practicilor comune în materie de supraveghere.

▼M1

În vederea dezvoltării unei culturi comune în domeniul supravegherii, Autoritatea elaborează și actualizează constant, ținând seama, printre altele, de modificările suferite de practicile de afaceri și de modelele de afaceri ale instituțiilor financiare, un manual european de supraveghere a instituțiilor financiare pentru întreaga Uniune. În manualul european de supraveghere sunt prezentate cele mai bune practici în materie de metodologie și procese ale supravegherii.

▼B

Articolul 30

Evaluări inter pares ale autorităților competente

(1) Autoritatea organizează și realizează periodic evaluări inter pares ale unor activități sau ale tuturor activităților autorităților competente, pentru a consolida consecvența rezultatelor supravegherii. În acest scop, Autoritatea elaborează metode pentru a permite evaluarea obiectivă și compararea autorităților analizate. La efectuarea evaluărilor inter pares se ține seama de informațiile existente și evaluările efectuate deja cu privire la autoritatea competentă în cauză.

(2) Evaluarea inter pares cuprinde următoarele elemente, fără a se limita la acestea:

(a) gradul de adecvare al resurselor și al acordurilor privind guvernanța ale autorității competente, în special din punctul de vedere al aplicării efective a standardelor tehnice de reglementare și standardelor tehnice de punere în aplicare menționate la articolele 10-15 și a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și al capacității de a răspunde la evoluțiile pieței;

(b) gradul de convergență atins în aplicarea dreptului Uniunii și în ceea ce privește practicile de supraveghere, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare, ghidurile și recomandările adoptate în temeiul articolelor 10-16, precum și măsura în care practicile de supraveghere îndeplinesc obiectivele prevăzute de dreptul Uniunii;

▼B

(c) cele mai bune practici dezvoltate de unele autorități competente a căror adoptare ar putea fi benefică pentru alte autorități competente;

(d) eficacitatea și gradul de convergență atins în ceea ce privește executarea dispozițiilor adoptate pentru punerea în aplicarea a dreptului Uniunii, inclusiv măsurile și sancțiuni administrative aplicate persoanelor responsabile în cazul nerespectării acestor dispoziții.

▼M1

(3) Pe baza unei evaluări inter pares, Autoritatea poate emite orientări și recomandări în conformitate cu articolul 16. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3), autoritățile competente depun eforturi pentru a urma orientările și recomandările respective. La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare sau de standarde tehnice de punere în aplicare în conformitate cu articolele 10 - 15, Autoritatea ține seama de rezultatul evaluării inter pares și de orice alte informații obținute în cursul îndeplinirii sarcinilor sale, pentru a asigura convergența către standarde și practici de cea mai înaltă calitate.

(3a) Autoritatea prezintă Comisiei un aviz ori de câte ori evaluarea inter pares sau orice altă informație obținută în cursul exercitării sarcinilor sale relevă necesitatea unei inițiative legislative pentru a se asigura o armonizare mai completă a regulilor prudențiale.

▼B

(4) Autoritatea pune la dispoziția publicului cele mai bune practici care pot fi identificate pe baza evaluărilor inter pares. În plus, toate celelalte rezultate ale evaluărilor inter pares pot fi făcute publice sub rezerva acordului autorității competente care face obiectul evaluării inter pares.

Articolul 31

Funcția de coordonare

Autoritatea îndeplinește un rol de coordonare generală între autoritățile competente, în special în cazul unor evoluții negative care ar putea pune în pericol buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea sistemului financiar din Uniune.

Autoritatea promovează o reacție coordonată la nivelul Uniunii, printre altele prin:

(a) facilitarea schimbului de informații între autoritățile competente;

▼M1

(b) stabilirea domeniului de aplicare și verificarea, în situațiile în care acest lucru este oportun, a fiabilității informațiilor care ar trebui puse la dispoziția tuturor autorităților competente vizate;

▼B

(c) fără a aduce atingere articolului 19, efectuarea medierii facultative la cererea autorităților competente sau din proprie inițiativă;

▼M1

(d) informarea fără întârziere a CERS, a Consiliului și a Comisiei cu privire la orice posibilă situație de urgență;

(e) adoptarea tuturor măsurilor necesare în cazul unor evoluții care pot periclita funcționarea piețelor financiare, în vederea coordonării acțiunilor întreprinse de autoritățile competente relevante;

(f) centralizarea informațiilor primite de la autoritățile competente în conformitate cu articolele 21 și 35 ca urmare a obligațiilor legale de raportare ce le revin instituțiilor. Autoritatea comunică aceste informații celorlalte autorități competente vizate.

▼B

Articolul 32

Evaluarea evoluțiilor pieței

(1) Autoritatea monitorizează și evaluează evoluțiile pieței în domeniul său de competență și, atunci când este necesar, informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), CERS, Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la tendințele microprudențiale importante, riscurile potențiale și punctele vulnerabile. Autoritatea include în evaluările sale o analiză economică a piețelor pe care operează instituțiile financiare, precum și o evaluare a impactului evoluțiilor potențiale ale pieței asupra respectivelor instituții.

▼M1

(2) În cooperare cu CERS, Autoritatea inițiază și coordonează evaluările la nivelul Uniunii ale rezistenței instituțiilor financiare la evoluțiile nefavorabile ale pieței. În acest scop, Autoritatea elaborează:

(a) metodologii comune pentru evaluarea efectului scenariilor economice asupra pozițiilor financiare ale unei instituții;

(b) metode comune de abordare a comunicărilor cu privire la rezultatele acestor evaluări ale rezistenței instituțiilor financiare;

(c) metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care anumite produse sau procese de distribuție îl au asupra unei instituții și

(d) metodologii comune pentru evaluarea activelor necesare pentru testarea rezistenței la stres.

▼B

(3) Fără a aduce atingere sarcinilor CERS stabilite prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Autoritatea pune la dispoziția Parlamentului, Consiliului, Comisiei și CERS evaluări ale tendințelor, riscurilor potențiale și punctelor vulnerabile în domeniul său de competență, cel puțin o dată pe an și mai frecvent dacă este necesar.

▼B

Autoritatea introduce o clasificare a principalelor riscuri și puncte vulnerabile în respectivele evaluări și recomandă, atunci când este necesar, măsuri preventive sau corective.

▼M1

(3a) În scopul desfășurării la nivelul Uniunii a evaluărilor de rezistență a instituțiilor financiare în temeiul prezentului articol, Autoritatea poate solicita informații direct de la instituțiile financiare respective, în conformitate cu articolul 35 și sub rezerva condițiilor prevăzute în respectivul articol. De asemenea, Autoritatea poate solicita autorităților competente să efectueze evaluări specifice. Autoritatea poate solicita autorităților competente să efectueze inspecții la fața locului și poate participa la astfel de inspecții în conformitate cu articolul 21 și sub rezerva condițiilor prevăzute în respectivul articol pentru a asigura comparabilitatea și fiabilitatea metodelor, practicilor și rezultatelor.

(3b) Autoritatea poate solicita autorităților competente ca acestea să ceară instituțiilor financiare să supună unui audit independent informațiile pe care acestea trebuie să le furnizeze în temeiul alineatului (3a).

▼B

(4) Autoritatea garantează o acoperire adecvată a evoluțiilor, riscurilor și punctelor vulnerabile transsectoriale, cooperând îndeaproape cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 33

Relații internaționale

(1) Fără a aduce atingere competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, Autoritatea poate stabili contacte și încheia acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere, organizațiile internaționale și cu administrațiile din țări terțe. Aceste acorduri nu creează obligații juridice pentru Uniune sau pentru statele membre ale acesteia și nici nu împiedică statele membre sau autoritățile lor competente să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu respectivele țări terțe.

(2) Autoritatea contribuie la pregătirea deciziilor în materie de echivalență în ceea ce privește sistemele de supraveghere din țări terțe în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

(3) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea prezintă acordurile administrative convenite cu organizațiile internaționale sau cu administrațiile țărilor terțe și sprijinul oferit în pregătirea deciziilor în materie de echivalență.

Articolul 34

Alte atribuții

(1) Autoritatea poate, la cererea Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei, sau din proprie inițiativă, să emită avize destinate Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind orice aspecte referitoare la domeniul său de competență.

▼B

(2) În ceea ce privește evaluările prudențiale ale fuziunilor și achizițiilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE și care, în conformitate cu directiva respectivă, necesită consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre, Autoritatea poate emite și publica, la cererea uneia dintre autoritățile competente în cauză, un aviz cu privire la o evaluare prudențială, mai puțin în raport cu criteriile de la articolul 19a alineatul (1) litera (e) din Directiva 2006/48/CE. Avizul se emite prompt și în orice caz înainte de finalul perioadei de evaluare în conformitate cu Directiva 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE. Articolul 35 se aplică domeniilor cu privire la care autoritatea poate emite un aviz.

Articolul 35

Colectarea informațiilor

▼M1

(1) La cererea Autorității, autoritățile competente pun la dispoziția Autorității, în formatele specificate, toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor atribuite acesteia prin prezentul regulament, cu condiția ca acestea să aibă în mod legal acces la informațiile relevante. Informațiile trebuie să fie exacte, coerente, complete și actuale.

(2) Autoritatea poate solicita, de asemenea, ca informațiile să-i fie transmise la intervale regulate și în formatele specificate sau prin utilizarea unor șabloane comparabile aprobate de aceasta. Astfel de solicitări sunt făcute, acolo unde este posibil, utilizând formate de raportare comune.

(3) La cererea justificată corespunzător a unei autorități competente, Autoritatea furnizează orice informații necesare pentru a permite autorității competente să își îndeplinească atribuțiile, cu respectarea obligațiilor privind secretul profesional prevăzute în legislația sectorială și la articolul 70.

▼B

(4) Înainte de a solicita informații în conformitate cu prezentul articol și pentru a evita duplicarea obligațiilor de raportare, Autoritatea ia în considerare statisticile existente relevante întocmite și difuzate de Sistemul statistic european și de Sistemul European al Băncilor Centrale.

(5) Atunci când informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util de către autoritățile competente, Autoritatea poate adresa o cerere justificată corespunzător și motivată altor autorități de supraveghere, ministerului responsabil pentru finanțe, în cazul în care acesta are la dispoziția sa informații prudențiale, băncii centrale naționale sau institutului statistic al statului membru în cauză.

▼M1

(6) În cazul în care nu sunt disponibile informații complete și exacte sau acestea nu sunt puse la dispoziție în timp util în condițiile stabilite la alineatul (1) sau (5), Autoritatea poate solicita informații, prin intermediul unei cereri justificate și motivate corespunzător, direct de la:

(a) instituțiile financiare relevante;

(b) societățile holding sau sucursalele unei instituții financiare relevante;

▼M1

(c) entitățile operaționale nereglementate din cadrul unui grup sau conglomerat financiar care sunt importante pentru activitățile financiare ale instituțiilor financiare relevante.

Destinatarii unei astfel de solicitări furnizează Autorității cu promptitudine și fără întârzieri nejustificate informații clare, exacte și complete actuale.

▼B

Autoritatea informează autoritățile competente în cauză cu privire la cereri în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (5).

La solicitarea autorității, autoritățile competente sprijină Autoritatea în procesul de colectare a acestor informații.

(7) Autoritatea poate utiliza informațiile confidențiale primite în temeiul prezentului articol exclusiv în scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

▼M1

(7a) În cazul în care destinatarii unei solicitări adresate în conformitate cu alineatul (6) nu furnizează cu promptitudine informații clare, exacte și complete, Autoritatea informează Banca Centrală Europeană, dacă este cazul, precum și autoritățile relevante din statele membre vizate, care cooperează cu Autoritatea, în temeiul legislației naționale, pentru a asigura accesul deplin la informații și la eventuale documente, registre sau înregistrări la care au acces legal destinatarii, în scopul verificării informațiilor.

▼B

Articolul 36

Relația cu CERS

(1) Autoritatea cooperează îndeaproape și regulat cu CERS.

(2) Autoritatea furnizează CERS, în timp util, informații regulate necesare pentru ca acesta să-și poată îndeplini atribuțiile. Orice date necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, care nu apar într-o formă sintetică sau agregată se furnizează CERS fără întârziere la primirea unei cereri motivate, după cum se menționează la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Autoritatea, în cooperare cu CERS, instituie proceduri interne adecvate pentru transmiterea informațiilor confidențiale, în special a informațiilor legate de instituțiile financiare individuale.

(3) Autoritatea garantează, în conformitate cu alineatele (4) și (5), că avertismentelor și recomandărilor emise de CERS menționate la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 li se dă curs în mod corespunzător.

(4) La primirea unui avertisment sau unei recomandări din partea CERS adresată Autorității, Autoritatea convoacă fără întârziere o întrunire a consiliului supraveghetorilor și evaluează implicațiile avertismentului sau recomandării în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor sale.

▼B

Autoritatea decide, prin procedura adecvată de luare a deciziilor, cu privire la orice măsuri care trebuie luate în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin prezentul regulament în vederea soluționării problemelor identificate în avertismente și recomandări.

▼M1

Dacă Autoritatea nu dă curs unei recomandări, aceasta explică Consiliului și CERS motivele opțiunii sale. CERS informează Parlamentul European în conformitate cu articolul 19 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

▼B

(5) La primirea unui avertisment sau a unei recomandări din partea CERS, adresată unei autorități naționale de supraveghere competente, Autoritatea face uz, după caz, de competențele conferite prin prezentul regulament pentru a garanta că avertismentului sau recomandării i se dă curs în timp util.

Atunci când destinatarul intenționează să nu dea curs recomandării CERS, acesta informează consiliul supraveghetorilor și discută cu acesta motivele inacțiunii sale.

▼M1

În cazul în care autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, informează Consiliul și CERS cu privire la acțiunile pe care le-a întreprins ca răspuns la o recomandare a CERS, aceasta ține seama în mod corespunzător de opiniile Consiliului supraveghetorilor și informează, de asemenea, Comisia.

▼B

(6) În îndeplinirea sarcinilor stabilite în prezentul regulament, Autoritatea ține seama în cea mai mare măsură de avertismentele și recomandările CERS.

Articolul 37

Grupul părților interesate din domeniul bancar

(1) În vederea facilitării consultării cu părțile interesate în domenii care sunt relevante pentru sarcinile Autorității, se înființează un Grup al părților interesate din domeniul bancar. Grupul părților interesate din domeniul bancar este consultat cu privire la acțiunile întreprinse în conformitate cu articolele 10-15 referitor la standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare și, după caz și în măsura în care acestea nu privesc instituții financiare individuale, în conformitate cu articolul 16 referitor la ghiduri și recomandări. În cazul în care trebuie să se ia urgent măsuri, iar consultarea nu este posibilă, Grupul părților interesate din domeniul bancar este informat de îndată ce este posibil.

▼M1

Grupul părților interesate din domeniul bancar se reunește din proprie inițiativă, ori de câte ori este necesar, dar în orice caz de cel puțin de patru ori pe an.

▼B

(2) Grupul părților interesate din domeniul bancar este compus din 30 de membri, reprezentând în proporții echilibrate instituțiile de credit și de investiții care operează în Uniune, reprezentanții angajaților acestora, precum și consumatorii, utilizatorii serviciilor bancare și reprezentanții IMM-urilor. Cel puțin cinci dintre membrii săi sunt

▼B

reprezentanți independenți de vârf din mediul academic. Zece dintre membrii săi reprezintă instituții financiare, iar trei dintre aceștia reprezintă cooperative de credit și bănci de economii.

(3) Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar sunt numiți de consiliul supraveghetorilor, în urma unor propuneri din partea părților interesate. În luarea deciziei sale, consiliul supraveghetorilor asigură, în măsura în care este posibil, un echilibru geografic și de gen adecvat și o reprezentare corespunzătoare a părților interesate la nivelul Uniunii.

▼M1

(4) Autoritatea furnizează toate informațiile necesare, sub rezerva respectării secretului profesional prevăzut la articolul 70, și asigură asistența de secretariat necesară Grupului părților interesate din domeniul bancar. Se acordă o remunerare adecvată membrilor Grupului părților interesate din domeniul bancar care reprezintă organizații non-profit, cu excepția reprezentanților sectorului. Această remunerare este echivalentă cel puțin cu nivelurile de rambursare aplicabile funcționarilor în conformitate cu Titlul V capitolul 1 secțiunea 2 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene și Regimul aplicabil altor agenți ai Uniunii Europene, prevăzut în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului ([1]) (Statutul funcționarilor). În cadrul Grupului părților interesate din domeniul bancar se pot înființa grupuri de lucru pe probleme tehnice. Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar au un mandat de doi ani și jumătate, după care are loc o nouă procedură de selecție.

▼B

Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar pot avea două mandate succesive.

(5) Grupul părților interesate din domeniul bancar poate transmite Autorității avize și opinii pentru orice subiect legat de atribuțiile Autorității, acordând o atenție deosebită sarcinilor menționate la articolele 10-16 și la articolele 29, 30 și 32.

(6) Grupul părților interesate din domeniul bancar își adoptă propriul regulament de procedură cu o majoritate de două treimi a membrilor săi.

(7) Autoritatea publică avizele și opiniile Grupului părților interesate din domeniul bancar, precum și rezultatele consultărilor.

Articolul 38

Măsuri de salvgardare

(1) Autoritatea se asigură că nicio decizie adoptată în temeiul articolului 18 sau 19 nu afectează în niciun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

(2) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 19 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate notifica Autorității și Comisiei, în termen de două săptămâni de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

([1]) JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

▼B

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

În termen de o lună de la notificarea efectuată de statul membru, Autoritatea informează statele membre dacă își menține, modifică sau revocă decizia. În cazul în care decizia se menține sau se modifică, Autoritatea precizează că responsabilitățile fiscale nu sunt afectate.

În cazul în care Autoritatea își menține decizia, Consiliul decide, cu majoritatea voturilor exprimate, în cadrul uneia dintre reuniunile sale, cel târziu la două luni după ce Autoritatea a informat statul membru în conformitate cu al patrulea paragraf, dacă decizia Autorității se menține.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să mențină decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al cincilea, decizia Autorității își încetează efectele.

(3) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 18 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate informa Autoritatea, Comisia și Consiliul, în termen de trei zile lucrătoare de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, cu privire la faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

Consiliul convoacă, în termen de zece zile lucrătoare, o reuniune și decide, cu o majoritate simplă a membrilor, cu privire la încetarea efectelor deciziei Autorității.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să revoce decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al patrulea, suspendarea deciziei Autorității încetează.

(4) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), Consiliul a luat decizia de a nu revoca decizia Autorității referitoare la articolul 18 alineatul (3), iar statul membru în cauză consideră în continuare că respectiva decizie a Autorității afectează responsabilitatea sa fiscală, statul membru respectiv poate informa Comisia și Autoritatea și poate solicita Consiliului să reexamineze chestiunea. Statul membru în cauză precizează în mod clar motivele pentru care nu este de acord cu decizia Consiliului.

În termen de patru săptămâni de la notificarea menționată la primul paragraf, Consiliul își confirmă decizia inițială sau ia o altă decizie în conformitate cu alineatul (3).

▼B

Consiliul poate prelungi termenul de patru săptămâni cu încă patru săptămâni, dacă circumstanțele impun acest lucru.

(5) Orice utilizare abuzivă a prezentului articol, în special în legătură cu o decizie a Autorității care nu are un impact fiscal semnificativ sau substanțial, este interzisă deoarece este incompatibilă cu piața internă.

Articolul 39

Procedurile decizionale

(1) Înainte de a lua deciziile prevăzute în prezentul regulament, Autoritatea informează orice destinatar identificat cu privire la intenția sa de a adopta o decizie, fixând un termen limită în care destinatarul își poate exprima părerea cu privire la problema în cauză, ținând seama pe deplin de urgența, complexitatea și posibilele consecințe ale situației. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis recomandărilor menționate la articolul 17 alineatul (3).

(2) Deciziile Autorității menționează motivele pe care se bazează.

(3) Destinatarii deciziilor Autorității sunt informați cu privire la căile de atac disponibile în temeiul prezentului regulament.

(4) Atunci când Autoritatea a luat o decizie în temeiul articolului 18 alineatele (3) sau (4), aceasta reexaminează periodic respectiva decizie.

(5) Deciziile pe care Autoritatea le adoptă în temeiul articolelor 17, 18 sau 19 se publică și menționează identitatea autorității competente sau a instituției financiare implicate, precum și conținutul principal al deciziei, cu excepția cazului în care o astfel de publicare este în conflict cu interesul legitim al instituțiilor financiare în ceea ce privește protecția secretelor comerciale sau ar putea periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia.

CAPITOLUL III

ORGANIZARE

SECȚIUNEA 1

Consiliul supraveghetorilor

Articolul 40

Componență

(1) Consiliul supraveghetorilor este alcătuit din:

(a) președintele fără drept de vot;

(b) șefii autorităților publice naționale cu competență de supraveghere a instituțiilor de credit din fiecare stat membru, care se reunesc personal cel puțin de două ori pe an;

▼B

(c) un reprezentant fără drept de vot din partea Comisiei;

▼M1

(d) un reprezentant desemnat de Consiliul de supraveghere al Băncii Centrale Europene, fără drept de vot;

▼B

(e) un reprezentant fără drept de vot din partea CERS;

(f) un reprezentant fără drept de vot al fiecăreia dintre celelalte două autorități europene de supraveghere.

(2) Consiliul supraveghetorilor convoacă periodic întâlniri cu Grupul părților interesate din domeniul bancar, cel puțin de două ori pe an.

(3) Fiecare autoritate competentă este responsabilă de numirea în cadrul ei a unui supleant la nivel înalt, care poate înlocui membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) în cazul în care respectiva persoană nu poate participa.

(4) Dacă autoritatea menționată la alineatul (1) litera (b) nu este o bancă centrală, membrul consiliului supraveghetorilor menționat la litera respectivă poate decide să aducă un reprezentant al băncii centrale din statul membru, fără drept de vot.

▼M1

(4a) În cadrul discuțiilor care nu vizează instituții financiare individuale, astfel cum se prevede la articolul 44 alineatul (4), reprezentantul numit de Consiliul de supraveghere al Băncii Centrale Europene poate fi însoțit de un reprezentant al Băncii Centrale Europene care are competențe de specialitate în ceea ce privește atribuțiile băncilor centrale.

▼B

(5) În statele membre în care există mai mult de o autoritate cu responsabilități de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile respective convin asupra unui reprezentant comun. Cu toate acestea, în cazul în care un anumit subiect care urmează să fie discutat de consiliul supraveghetorilor nu ține de competența autorității naționale reprezentate de membrul menționat la alineatul (1) litera (b), membrul respectiv poate aduce un reprezentant al autorității naționale competente, care nu are drept de vot.

(6) Atunci când este chemat să acționeze în cadrul Directivei 94/19/CE, membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, dacă este cazul, de un reprezentant al organismelor relevante care administrează sistemele de garantare a depozitelor în fiecare stat membru, fără drept de vot.

(7) Consiliul supraveghetorilor poate decide să admită observatori.

Directorul executiv poate participa la reuniunile consiliului supraveghetorilor, fără a avea drept de vot.

Articolul 41

Comitete și grupuri interne

(1) Consiliul supraveghetorilor poate stabili comitete și grupuri interne pentru sarcini specifice atribuite consiliului supraveghetorilor și poate prevedea delegarea unor sarcini și decizii clar definite către comitetele și grupurile interne, către consiliul de administrație sau către președinte.

▼M1

(1a) În sensul articolului 17, Consiliul supraveghetorilor convoacă un grup independent, compus din președintele Consiliului supraveghetorilor și alți șase membri, care nu sunt reprezentanți ai autorității competente despre care se presupune că a încălcat legislația Uniunii și care nu au niciun interes față de aspectul în cauză și nici legături directe cu autoritatea competentă vizată.

Fiecare membru al grupului dispune de un singur vot.

Deciziile grupului sunt adoptate dacă cel puțin patru membri votează favorabil.

(2) În sensul articolului 19, Consiliul supraveghetorilor convoacă un grup independent, compus din președintele Consiliului supraveghetorilor și alți șase membri, care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente implicate în dezacord și care nu au niciun interes în conflictul în cauză și nici legături directe cu autoritățile competente implicate.

Fiecare membru al grupului dispune de un singur vot.

Deciziile grupului sunt adoptate dacă cel puțin patru membri votează favorabil.

(3) Grupurile menționate în prezentul articol propun, în temeiul articolului 17 sau al articolului 19, Consiliului supraveghetorilor decizii spre adoptare finală.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă regulamentul de procedură ale grupurilor menționate la prezentul articol.

▼B

Articolul 42

Independența

În exercitarea atribuțiilor care conferite consiliului supraveghetorilor în temeiul prezentului regulament, președintele și membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său și nu solicită sau nu acceptă instrucțiuni din partea instituțiilor sau organelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărei entități publice sau private.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze membrii consiliului supraveghetorilor în executarea atribuțiilor lor.

▼M1

Primul și al doilea paragraf nu aduc atingere sarcinilor atribuite Băncii Centrale Europene prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013.

▼B

Articolul 43

Atribuții

(1) Consiliul supraveghetorilor oferă consiliere pentru lucrările Autorității și este responsabil cu luarea deciziilor menționate la capitolul II.

(2) Consiliul supraveghetorilor adoptă avize, recomandări și decizii și emite opiniile menționate la capitolul II.

▼B

(3) Consiliul supraveghetorilor numește președintele.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă, înainte de data de 30 septembrie a fiecărui an, pe baza unei propuneri din partea consiliului de administrație, programul de lucru al Autorității pentru anul următor și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(5) La propunerea consiliului de administrație, consiliul supraveghetorilor adoptă raportul anual privind activitățile Autorității, inclusiv privind îndeplinirea sarcinilor președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl transmite până la data de 15 iunie a fiecărui an Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, Curții de Conturi și Comitetului Economic și Social European. Raportul se publică.

(6) Consiliul supraveghetorilor adoptă programul de lucru multianual al Autorității și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru multianual se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(7) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul în conformitate cu articolul 63.

(8) Consiliul supraveghetorilor își exercită funcția de autoritate disciplinară în raport cu președintele și directorul executiv și poate să îi revoce pe aceștia în conformitate cu articolul 48 alineatul (5) și, respectiv, cu articolul 51 alineatul (5).

Articolul 44

Luarea deciziilor

▼M1

(1) Deciziile Consiliului supraveghetorilor se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor săi. Fiecare membru dispune de un singur vot.

În ceea ce privește actele specificate la articolele 10 - 16, precum și măsurile și deciziile adoptate în temeiul articolului 9 alineatul (5) al treilea paragraf și în temeiul capitolului VI și prin derogare de la primul paragraf din prezentul alineat, Consiliul supraveghetorilor adoptă decizii cu o majoritate calificată a membrilor săi, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, care include cel puțin o majoritate simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre care sunt state membre participante, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 (state membre participante), și cu o majoritate simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre care nu sunt state membre participante astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 (state membre neparticipante).

▼M1

În ceea ce privește deciziile în temeiul articolelor 17 și 19, decizia propusă de grup este adoptată cu o majoritate simplă a membrilor cu drept de vot ai Consiliului supraveghetorilor, care include o majoritate simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre participante și cu o majoritate simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre neparticipante.

Prin derogare de la al treilea paragraf, de la data la care patru sau mai puțini membri cu drept de vot sunt din cadrul autorităților competente ale statelor membre neparticipante, decizia propusă de grup este adoptată cu o majoritate simplă a membrilor cu drept de vot ai Consiliului supraveghetorilor care include cel puțin un vot al membrilor din cadrul autorităților competente ale statelor membre neparticipante.

Fiecare membru cu drept de vot dispune de un singur vot.

În ceea ce privește componența grupului în conformitate cu articolul 41 alineatul (2), Consiliul supraveghetorilor trebuie să tindă către unanimitate. În absența unanimității, deciziile Consiliului supraveghetorilor se adoptă cu o majoritate de trei sferturi dintre membrii săi cu drept de vot. Fiecare membru cu drept de vot dispune de un singur vot.

În ceea ce privește deciziile adoptate în temeiul articolului 18 alineatele (3) și (4) și prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, Consiliul supraveghetorilor adoptă decizii pe baza unei majorități simple a membrilor săi cu drept de vot, care include o majoritate simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre participante, și cu majoritatea simplă a membrilor săi din cadrul autorităților competente ale statelor membre neparticipante.

▼B

(2) Întrunirile consiliului supraveghetorilor sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

(3) Consiliul supraveghetorilor își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

▼M1

(4) Membrii fără drept de vot și observatorii, cu excepția președintelui, a directorului executiv și a reprezentantului Băncii Centrale Europene desemnat de Consiliul său de supraveghere, nu participă la nicio discuție în cadrul Consiliului supraveghetorilor care vizează instituții financiare individuale, cu excepția cazului în care la articolul 75 alineatul (3) sau în actele menționate la articolul 1 alineatul (2) se prevede altfel.

(4a) Președintele Autorității are prerogativa de a solicita votarea în orice moment. Fără a aduce atingere acestei prerogative și eficacității procedurilor decizionale aplicate de Autoritate, Consiliul supraveghetorilor din cadrul Autorității tinde către unanimitate atunci când adoptă decizii.

▼B

SECȚIUNEA 2

Consiliul de administrație

Articolul 45

Componență

(1) Consiliul de administrație se compune din președinte și alți șase membri ai consiliului supraveghetorilor, aleși de către și dintre membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor.

În afară de președinte, fiecare membru al consiliului de administrație are un supleant, care îl poate înlocui dacă nu poate participa.

▼M1

Mandatul membrilor aleși de Consiliul supraveghetorilor este de doi ani și jumătate. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată. Componența consiliului de administrație este echilibrată și proporțională și reflectă Uniunea în ansamblu. Consiliul de administrație include cel puțin doi reprezentanți ai statelor membre neparticipante. Mandatele se suprapun și se aplică un sistem corespunzător de rotație.

▼B

(2) Deciziile consiliului de administrație se adoptă cu majoritatea membrilor prezenți. Fiecare membru dispune de un vot.

Directorul executiv și un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile consiliului de administrație, fără a avea drept de vot.

Reprezentantul Comisiei are dreptul de a vota asupra aspectelor menționate la articolul 63.

Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(3) Reuniunile consiliului de administrație sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea cel puțin a unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

Consiliul de administrație se întrunește înaintea fiecărei reuniuni a consiliului supraveghetorilor și ori de câte ori consiliul de administrație consideră necesar. Consiliul de administrație se întrunește cel puțin de cinci ori pe an.

(4) Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură, să fie asistați de consultanți sau de experți. Membrii fără drept de vot, cu excepția directorului executiv, nu participă la discuțiile din cadrul consiliului de administrație referitoare la instituțiile financiare individuale.

Articolul 46

Independența

Membrii consiliului de administrație acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său, nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui organism public sau privat.

▼B

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii consiliului de administrație în exercitarea sarcinilor acestora.

Articolul 47

Atribuții

(1) Consiliul de administrație se asigură că Autoritatea își duce la îndeplinire misiunea și își exercită atribuțiile care îi revin în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Consiliul de administrație propune un program de lucru anual și multianual spre adoptare de consiliul supraveghetorilor.

(3) Consiliul de administrație își exercită competențele bugetare în conformitate cu articolele 63 și 64.

▼M1

(4) Consiliul de administrație adoptă planul politicii de personal a Autorității și, în temeiul articolului 68 alineatul (2), măsurile necesare de punere în aplicare a Statutului funcționarilor.

▼B

(5) Consiliul de administrație adoptă dispozițiile speciale privind dreptul de acces la documentele Autorității, în conformitate cu articolul 72.

(6) Consiliul de administrație propune un raport anual referitor la activitățile Autorității, inclusiv la sarcinile președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl prezintă consiliului supraveghetorilor spre aprobare.

(7) Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(8) Consiliul de administrație numește și revocă membrii comisiei de apel, în conformitate cu articolul 58 alineatele (3) și (5).

SECȚIUNEA 3

Președintele

Articolul 48

Numire și atribuții

(1) Autoritatea este reprezentată de un președinte, care este un expert independent cu normă întreagă.

Președintele este responsabil cu pregătirea lucrărilor consiliului supraveghetorilor și prezidează întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

▼B

(2) Președintele este numit de consiliul supraveghetorilor, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea instituțiilor financiare și a pieței și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, în urma unei proceduri de selecție deschise.

Înainte de a-și prelua funcțiile și în termen de o lună de la selecționarea de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European poate, după audierea candidatului selecționat de consiliul supraveghetorilor, să prezente obiecții cu privire la desemnarea persoanei selecționate.

De asemenea, consiliul supraveghetorilor alege dintre membrii săi un supleant care preia funcțiile președintelui în absența acestuia. Acest supleant nu este ales dintre membrii consiliului de administrație.

(3) Mandatul președintelui este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al președintelui, consiliul supraveghetorilor evaluează:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare respectiva evaluare, consiliul supraveghetorilor poate prelungi mandatul președintelui dacă acest lucru este aprobat de Parlamentul European.

(5) Președintele poate fi revocat doar de Parlamentul European pe baza unei decizii adoptate de consiliul supraveghetorilor.

Președintele nu poate împiedica consiliul supraveghetorilor să discute chestiuni legate de persoana sa, în special necesitatea revocării sale, și nu poate fi implicat în deliberări referitoare la astfel de chestiuni.

Articolul 49

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile președintelui, acesta din urmă nu poate nici solicita, nici accepta instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze președintele în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, președintele, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor numiri sau beneficii.

▼M1

Articolul 49a

Cheltuieli

Președintele face publice reuniunile organizate și ospitalitatea de care a beneficiat. Cheltuielile fac obiectul unor înregistrări publice, în conformitate cu Statutul funcționarilor.

▼B

Articolul 50

Raportare

(1) Parlamentul European și Consiliul pot invita președintele sau supleantul acestuia, respectând pe deplin independența acestora, să facă o declarație. Președintele face o declarație în fața Parlamentului European și răspunde la toate întrebările adresate de membrii acestuia, ori de câte ori i se solicită acest lucru.

(2) Președintele prezintă Parlamentului European, la cerere și cu cel puțin 15 zile înainte de declarația menționată la alineatul (1), un raport scris privind principalele activități ale Autorității.

(3) În plus față de informațiile menționate la articolele 11-18 și la articolele 20 și 33, raportul include, de asemenea, orice informații relevante solicitate ad-hoc de Parlamentul European.

SECȚIUNEA 4

Directorul executiv

Articolul 51

Numire

(1) Autoritatea este gestionată de un director executiv, care este un expert independent cu normă întreagă.

(2) Directorul executiv este numit de consiliul supraveghetorilor, după confirmarea de către Parlamentul European și în urma unei proceduri de selecție deschisă, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea participanților la piețele financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, precum și în materie de management.

(3) Mandatul directorului executiv este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al directorului executiv, consiliul supraveghetorilor evaluează în special:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare evaluarea menționată la primul paragraf, consiliul supraveghetorilor poate prelungi o dată mandatul directorului executiv.

▼B

(5) Directorul executiv poate fi revocat doar în urma unei decizii a consiliului supraveghetorilor.

Articolul 52

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului de administrație, respectiv rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile directorului executiv, acesta din urmă nu trebuie nici să solicite, nici să accepte instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, a unui guvern al unui stat membru, sau a oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii şi niciun alt organism public sau privat nu urmărește să influențeze directorul executiv în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, directorul executiv, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

▼M1

Articolul 52a

Cheltuieli

Directorul executiv face publice reuniunile organizate și ospitalitatea de care a beneficiat. Cheltuielile fac obiectul unor înregistrări publice, în conformitate cu Statutul funcționarilor.

▼B

Articolul 53

Atribuții

(1) Directorul executiv este responsabil cu gestionarea Autorității și pregătește lucrările consiliului de administrație.

(2) Directorul executiv este responsabil de punerea în aplicare a programului anual de lucru al Autorității sub îndrumarea consiliului supraveghetorilor și sub controlul consiliului de administrație.

(3) Directorul executiv ia măsurile necesare, în special adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea comunicărilor, pentru a garanta funcționarea Autorității în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Directorul executiv pregătește programul de lucru multianual menționat la articolul 47 alineatul (2).

▼B

(5) Până la 30 iunie, în fiecare an, directorul executiv pregătește programul de lucru pentru anul următor menționat la articolul 47 alineatul (2).

(6) Directorul executiv elaborează un proiect preliminar de buget al Autorității în temeiul articolului 63 și execută bugetul Autorității în temeiul articolului 64.

(7) În fiecare an, directorul executiv pregătește un proiect de raport care conține o secțiune privind activitățile de reglementare și de supraveghere ale Autorității și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.

(8) În ceea ce privește personalul Autorității, directorul executiv își exercită competențele stabilite la articolul 68 și gestionează chestiunile legate de personal.

CAPITOLUL IV

ORGANISME COMUNE ALE AUTORITĂȚILOR EUROPENE DE SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere

Articolul 54

Înființare

(1) Se înființează Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere.

(2) Comitetul comun funcționează ca un forum în cadrul căruia Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat și garantează coerența transsectorială cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), în special în ceea ce privește:

— conglomeratele financiare;

— contabilitatea și auditul;

— analizele microprudențiale ale evoluțiilor, riscurilor și vulnerabilităților transsectoriale care pun în pericol stabilitatea financiară;

— produsele de investiții cu amănuntul;

— măsurile de combatere a spălării banilor; și

— schimburile de informații cu CERS și dezvoltarea relațiilor dintre CERS și AES.

▼B

(3) Comitetul comun dispune de personal propriu furnizat de AES, care va îndeplini funcția de secretariat. Autoritatea alocă resursele adecvate în vederea acoperirii cheltuielilor administrative, de infrastructură și operaționale.

(4) În cazul în care o instituție financiară își desfășoară activitatea în mai multe sectoare, Comitetul comun soluționează dezacordurile în conformitate cu articolul 56.

Articolul 55

Componență

(1) Comitetul comun se compune din președinții AES și, dacă este cazul, președintele oricărui subcomitet înființat în temeiul articolului 57.

(2) Directorul executiv, un reprezentant al Comisiei și CERS pot participa în calitate de observatori la întrunirile Comitetului comun, precum și ale oricăror subcomitete menționate la articolul 57.

(3) Președintele Comitetului comun este numit pe baza unui sistem de rotație anual dintre președinții AES. Președintele Comitetului comun este și vicepreședinte al CERS.

(4) Comitetul comun își adoptă propriul regulament de procedură și îl publică. Regulamentul poate prevedea mai mulți participanți la întrunirile Comitetului comun.

Comitetul comun se întrunește cel puțin o dată la două luni.

Articolul 56

Poziții comune și acte comune

În cadrul atribuțiilor sale prevăzute la capitolul II și, în special, în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2002/87/CE, Autoritatea ajunge, dacă este cazul, la poziții comune cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe).

Actele care intră sub incidența articolelor 10-15 și a articolelor 17, 18 sau 19 din prezentul regulament, referitoare la aplicarea Directivei 2002/87/CE sau a oricăror alte acte ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2), care intră, de asemenea, în sfera de competență a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) sau a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) se adoptă în paralel de Autoritate, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), după caz.

▼B

Articolul 57

Subcomitete

(1) În sensul articolului 56, se înființează un subcomitet al Comitetului comun privind conglomeratele financiare.

(2) Respectivul subcomitet se compune din persoanele menționate la articolul 55 alineatul (1) și un reprezentant la nivel înalt provenind din actualul personal al autorității competente relevante din fiecare stat membru.

(3) Subcomitetul alege un președinte dintre membrii săi, care este, de asemenea, membru al Comitetului comun.

(4) Comitetul comun poate institui alte subcomitete.

SECȚIUNEA 2

Comisia de apel

Articolul 58

Componență și funcționare

(1) Comisia de apel este un organism comun al AES.

(2) Comisia de apel se compune din șase membri și șase supleanți, cu reputație și cunoștințe în domeniu consacrate și cu experiență profesională, inclusiv în domeniul supravegherii, experiență obținută la un nivel suficient de înalt în domeniul bancar, de asigurări, al pensiilor ocupaționale, al piețelor de valori mobiliare sau al altor servicii financiare, fiind excluși membrii actualului personal al autorităților competente sau al altor instituții naționale sau ale Uniunii care sunt implicați în activitățile Autorității. Comisia de apel dispune de o experiență juridică suficientă pentru a putea oferi consiliere juridică profesională cu privire la legalitatea exercitării de către Autoritate a competențelor sale.

Comisia de apel își desemnează președintele.

(3) Doi membri ai comisiei de apel și doi supleanți sunt numiți de către consiliul de administrație al Autorității fiind aleși de pe o listă propusă de Comisie, întocmită în urma unei invitații publice de manifestare a interesului publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și după consultarea consiliului supraveghetorilor.

Ceilalți membri sunt numiți în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Mandatul membrilor comisiei de apel este de cinci ani. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată.

▼B

(5) Un membru al comisiei de apel care a fost numit de consiliul de administrație al Autorității nu poate fi revocat pe durata mandatului decât în cazul în care s-a făcut vinovat de o abatere gravă, iar consiliul de administrație, după ce a consultat consiliul supraveghetorilor, a adoptat o decizie în acest sens.

(6) Deciziile comisiei de apel se adoptă cu voturile a cel puțin patru din cei șase membri ai săi. În cazul în care decizia atacată intră sub incidența prezentului regulament, această majoritate decizională cuprinde cel puțin unul dintre cei doi membri ai comisiei de apel numiți de către Autoritate.

(7) Comisia de apel este convocată de președinte atunci când este necesar.

(8) AES acordă comisiei de apel sprijinul adecvat în ceea ce privește funcționarea și secretariatul prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 59

Independență și imparțialitate

(1) Membrii comisiei de apel sunt independenți în luarea deciziilor. Ei nu sunt constrânși să respecte nicio instrucțiune. Aceștia nu îndeplinesc alte atribuții în raport cu Autoritatea, consiliul de administrație sau consiliul supraveghetorilor.

(2) Membrii comisiei de apel nu iau parte la procedurile de contestație introduse dacă au un interes personal în cauza respectivă, dacă au fost anterior implicați ca reprezentanți ai uneia dintre părți sau dacă au participat la adoptarea deciziei care face obiectul contestației.

(3) În cazul în care, dintr-unul din motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau din orice alt motiv, un membru al comisiei de apel consideră că un alt membru nu ar trebui să ia parte la procedurile de contestație, membrul respectiv informează comisia de apel cu privire la acest lucru.

(4) Oricare parte din cadrul unei proceduri de contestație poate ridica obiecții împotriva participării unui membru al comisiei de apel în baza oricăruia dintre motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau dacă este suspectat de părtinire.

O obiecție nici nu poate fi fundamentată pe criterii de naționalitate a membrilor și nici nu este admisibilă dacă, deși conștientă de existența unui motiv de obiecție, partea la o procedură de contestație îndeplinește cu toate acestea o acțiune procedurală, alta decât cea de a ridica obiecții privind componența comisiei de apel.

▼B

(5) Comisia de apel decide cu privire la acțiunile care trebuie întreprinse în cazurile menționate la alineatele (1) și (2) fără participarea membrului în cauză.

În scopul luării acestei decizii, membrul în cauză este înlocuit în cadrul comisiei de apel de către supleantul său. Atunci când supleantul se găsește într-o situație similară, președintele autorității care a desemnat membrul care trebuie înlocuit desemnează un înlocuitor printre supleanții disponibili.

(6) Membrii comisiei de apel se angajează să acționeze independent și în interesul public.

În acest scop, aceștia redactează o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricăror interese care ar putea fi considerate drept susceptibile de a le afecta independența, fie orice interese directe sau indirecte care ar putea fi considerate susceptibile de a le afecta independența.

Toate aceste declarații sunt făcute publice, în fiecare an și în scris.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 60

Contestații

(1) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile competente, poate contesta o decizie a Autorității menționată la articolele 17, 18 și 19 și orice altă decizie adoptată de Autoritate în conformitate cu actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) care este adresată persoanei respective, precum și o decizie care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal persoana în cauză.

(2) Contestația, împreună cu expunerea de motive, se înaintează în scris la sediul Autorității, în termen de două luni de la data notificării deciziei către persoana vizată sau, în absența unei notificări, în termen de două luni de la data la care Autoritatea a publicat decizia sa.

Comisia de apel ia o decizie cu privire contestație în termen de două luni de la introducerea acesteia.

(3) O contestație efectuată în temeiul alineatului (1) nu are efect suspensiv.

Cu toate acestea, Comisia de apel poate, în cazul în care consideră că circumstanțele o cer, să suspende aplicarea deciziei contestate.

(4) În cazul în care contestația este admisibilă, comisia de apel examinează dacă aceasta este întemeiată. Comisia de apel invită părțile implicate să prezinte observațiile pe care le au cu privire la notificările emise de ea însăși sau cu privire la comunicările altor părți la procedura de contestație, cu respectarea termenelor stabilite. Părțile la procedurile de contestație au dreptul să își prezinte oral argumentele.

▼B

(5) Comisia de apel poate să confirme decizia luată de organismul competent al Autorității sau poate retrimite cazul organismului competent din cadrul Autorității. Decizia comisiei de apel este obligatorie pentru acest organism competent, care adoptă o decizie modificată privind cazul în speță.

(6) Comisia de apel își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(7) Deciziile adoptate de comisia de apel sunt motivate și se publică de către Autoritate.

Articolul 61

Acțiuni în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene

(1) O acțiune poate fi înaintată Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 263 din TFUE, pentru contestarea unei decizii luate de către comisia de apel, sau, în cazul în care nu există un drept de contestație în fața comisiei de apel, a unei decizii luate de Autoritate.

(2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor Autorității, în conformitate cu articolul 263 din TFUE.

(3) În cazul în care Autoritatea are obligația de a acționa, însă nu adoptă o decizie, poate fi înaintată o acțiune în constatarea omisiunii de a acționa în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 265 din TFUE.

(4) Autoritatea are obligația să ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINANCIARE

Articolul 62

Bugetul Autorității

(1) Veniturile Autorității, care este un organism european în conformitate cu articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene [1] (denumit în continuare „Regulamentul financiar”), constau în principal din orice combinație dintre următoarele:

(a) contribuții obligatorii din partea autorităților publice naționale competente în domeniul supravegherii instituțiilor financiare, care sunt stabilite în conformitate cu o formulă bazată pe ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii. În sensul prezentului articol, articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii continuă să se aplice după termenul de 31 octombrie 2014 stabilit în acesta;

[1] JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

▼B

(b) o subvenție din partea Uniunii prevăzută în bugetul general al Uniunii Europene (Secțiunea Comisie);

(c) orice onorarii plătite Autorității în cazurile specificate de dispozițiile în domeniu ale dreptului Uniunii.

(2) Cheltuielile Autorității cuprind cel puțin cheltuielile cu personalul, salariile, cheltuielile administrative, de infrastructură, de formare profesională și operaționale.

(3) Se asigură un echilibru între venituri și cheltuieli.

(4) Toate veniturile și cheltuielile Autorității fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu financiar, care corespunde anului calendaristic, estimări care sunt prezentate în bugetul Autorității.

Articolul 63

Elaborarea bugetului

(1) Până la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul executiv elaborează un proiect de declarație estimativă privind veniturile și cheltuielile pentru anul financiar următor și îl înaintează consiliului de administrație și consiliului supraveghetorilor, împreună cu proiectul de schemă de personal. În fiecare an, consiliul supraveghetorilor, pe baza proiectului de declarație elaborat de directorul executiv și aprobat de consiliul de administrație, elaborează o declarație estimativă a veniturilor și a cheltuielilor Autorității pentru exercițiul financiar următor. Această declarație estimativă, incluzând un proiect de schemă de personal, se transmite Comisiei de către consiliul supraveghetorilor până la data de 31 martie. Înaintea adoptării declarației estimative, proiectul pregătit de directorul executiv se aprobă de consiliul de administrație.

(2) Raportul estimativ se transmite de către Comisie Parlamentului European și Consiliului (denumiți în continuare împreună „autoritatea bugetară”), împreună cu proiectul de buget al Uniunii Europene.

(3) Pe baza acestei declarații estimative, Comisia înscrie în proiectul de buget al Uniunii Europene previziunile pe care le consideră necesare, ținând cont de schema de personal și de cuantumul subvenției din bugetul general al Uniunii Europene în conformitate cu articolele 313 și 314 din TFUE.

(4) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a Autorității. Autoritatea bugetară autorizează creditele pentru subvenția destinată Autorității.

(5) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul Autorității. Acesta devine definitiv odată cu adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii Europene. Dacă este necesar, acesta se ajustează în consecință.

▼B

(6) Consiliul de administrație informează fără întârziere autoritatea bugetară cu privire la intenția sa de a executa orice proiect care ar putea avea implicații financiare semnificative pentru finanțarea bugetului său, în special orice proiect imobiliar, cum ar fi închirierea sau achiziționarea de imobile. Consiliul informează Comisia cu privire la acest lucru. În cazul în care una dintre autoritățile bugetare intenționează să emită un aviz, aceasta informează Autoritatea cu privire la intenția sa în termen de două săptămâni de la primirea informațiilor privind respectivul proiect. În absența unui răspuns, Autoritatea poate demara operațiunea planificată.

▼M1

_____

▼B

Articolul 64

Execuția și controlul bugetului

(1) Directorul executiv își exercită competențele de ordonator de credite și execută bugetul Autorității.

(2) Până la data de 1 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Autorității transmite contabilului Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor provizorii, precum și raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. De asemenea, contabilul Autorității trimite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European și Consiliului raportul privind gestiunea bugetară și financiară, până la data de 31 martie a anului următor.

Contabilul Comisiei consolidează apoi situația conturilor provizorii ale instituțiilor și ale organismelor descentralizate în conformitate cu articolul 128 din Regulamentul financiar.

(3) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi cu privire la conturile provizorii ale Autorității, în conformitate cu articolul 129 din Regulamentul financiar, directorul executiv elaborează, pe propria răspundere, situația conturilor finale ale Autorității și o trimite spre avizare consiliului de administrație.

(4) Consiliul de administrație emite un aviz cu privire la situația conturilor finale ale Autorității.

(5) Până la data de 1 iulie după încheierea exercițiului financiar, directorul executiv transmite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor finale împreună cu avizul consiliului de administrație.

(6) Situația contabilă definitivă este publicată.

(7) Directorul executiv comunică Curții de Conturi un răspuns la observațiile formulate de aceasta până la data de 30 septembrie. Acesta trimite, de asemenea, o copie a acestui răspuns consiliului de administrație și Comisiei.

▼B

(8) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia din urmă și în conformitate cu articolul 146 alineatul (3) din regulamentul financiar, toate informațiile necesare derulării eficiente a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză.

(9) La recomandarea Consiliului care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European aprobă descărcarea de gestiune a Autorității pentru execuția bugetului pentru anul financiar N, care cuprinde veniturile din bugetul general al Uniunii Europene și de la autoritățile competente, până la data de 15 mai a anului N + 2.

Articolul 65

Norme financiare

Normele financiare aplicabile Autorității se adoptă de către consiliul de administrație, după consultarea Comisiei. Aceste norme nu se pot abate de la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ([1]), cu excepția situațiilor în care acest lucru este impus de necesități operaționale specifice indispensabile funcționării autorității și numai cu acordul prealabil al Comisiei.

Articolul 66

Măsuri antifraudă

(1) În scopul combaterii fraudei, corupției și a altor activități ilegale, Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 se aplică Autorității fără restricții.

(2) Autoritatea aderă la Acordul interinstituțional privind investigațiile interne efectuate de OLAF și adoptă fără întârziere dispoziții corespunzătoare pentru întregul personal al Autorității.

(3) Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către Autoritate, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 67

Privilegii și imunități

Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la TFUE se aplică Autorității și personalului acesteia.

([1]) JO L 357, 31.12.2002, p. 72.

▼B

Articolul 68

Personalul

(1) Statutul funcționarilor, regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate de comun acord de către instituțiile Uniunii în scopul aplicării acestora se aplică personalului Autorității, inclusiv directorului executiv și președintelui acesteia.

(2) Consiliul de administrație, de comun acord cu Comisia, adoptă măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din statutul funcționarilor.

(3) În ceea ce privește personalul său, Autoritatea exercită atribuțiile conferite autorității de numire conform statutului funcționarilor, precum și autorității împuternicite să încheie contracte conform regimului aplicabil celorlalți agenți.

(4) Consiliul de administrație adoptă dispoziții care să permită detașarea experților naționali din statele membre pe lângă Autoritate.

Articolul 69

Răspunderea Autorității

(1) În cazul răspunderii necontractuale, Autoritatea oferă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației statelor membre, pentru orice daune produse de ea însăși sau de membrii personalului său în exercițiul funcțiunii. Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competență pentru litigiile privind despăgubirile în cazul unor asemenea prejudicii.

(2) Răspunderea financiară personală și răspunderea disciplinară a personalului Autorității față de aceasta sunt guvernate de dispozițiile relevante aplicabile personalului Autorității.

Articolul 70

Obligația respectării secretului profesional

(1) Membrii consiliului supraveghetorilor și ai consiliului de administrație, directorul executiv și membrii personalului Autorității, inclusiv funcționarii detașați temporar din statele membre și toate celelalte persoane care îndeplinesc sarcini pentru Autoritate pe baze contractuale, sunt supuși obligațiilor legate de secretul profesional în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii în domeniu, chiar și după ce aceștia și-au încetat atribuțiile.

Acestora li se aplică articolul 16 din Statutul funcționarilor.

În conformitate cu Statutul funcționarilor, după încetarea raportului de muncă, membrii personalului sunt supuși în continuare obligației de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

▼B

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii şi niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii personalului Autorității în exercitarea atribuțiilor lor.

(2) Fără a aduce atingere cazurilor de aplicare a dreptului penal, nicio informație confidențială primită de persoanele menționate la alineatul (1) în exercitarea atribuțiilor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât instituțiile financiare individuale să nu poată fi identificate.

În plus, obligația prevăzută la alineatul (1) şi la primul paragraf al prezentului alineat nu împiedică Autoritatea şi autoritățile naționale de supraveghere să utilizeze informațiile pentru asigurarea respectării actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) şi, în special, pentru procedurile legale necesare pentru adoptarea deciziilor.

(3) Alineatele (1) şi (2) nu împiedică Autoritatea să facă schimb de informații cu autoritățile naționale de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament şi cu alte acte legislative ale Uniunii aplicabile instituțiilor financiare.

Aceste informații fac obiectul obligațiilor privind secretul profesional menționate la alineatele (1) şi (2). Autoritatea stabileşte în regulamentul intern de procedură modalitățile practice de punere în aplicare a normelor referitoare la confidențialitate menționate la alineatele (1) şi (2).

(4) Autoritatea aplică Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 29 noiembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură ([1]).

Articolul 71

Protecția datelor

Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce priveşte prelucrarea datelor personale în temeiul Directivei 95/46/CE sau obligațiilor Autorității în ceea ce priveşte prelucrarea datelor personale în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin.

Articolul 72

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică documentelor deținute de Autoritate.

(2) Consiliul de administrație adoptă până la 31 mai 2011 măsurile practice pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

([1]) JO L 317, 3.12.2001, p. 1.

▼B

(3) Deciziile adoptate de către Autoritate în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unor plângeri către Ombudsman sau al unor proceduri pe lângă Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în urma contestației înaintate comisiei de apel, după caz, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 228 și 263 din TFUE.

Articolul 73

Regimul lingvistic

(1) Regulamentul nr. 1 al Consiliului privind determinarea limbilor utilizate de Comunitatea Economică Europeană ([1]) se aplică Autorității.

(2) Consiliul de administrație decide cu privire la regimul lingvistic intern al Autorității.

(3) Serviciile de traducere necesare funcționării Autorității sunt efectuate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 74

Acordul privind sediul

Dispozițiile necesare referitoare la amplasarea sediului Autorității în statul membru în care aceasta este stabilită și facilitățile care trebuie oferite de statul respectiv, precum și normele specifice aplicabile în respectivul stat membru directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, angajaților Autorității și membrilor familiilor acestora se stabilesc într-un acord privind sediul încheiat între Autoritate și statul membru respectiv, după obținerea aprobării consiliului de administrație.

Statul membru respectiv asigură cele mai bune condiții posibile pentru buna funcționare a Autorității, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport adecvate.

Articolul 75

Participarea țărilor terțe

(1) Participarea la lucrările Autorității este deschisă țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea prin care au adoptat și aplică dreptul Uniunii în domeniul de competență al Autorității menționat la articolul 1 alineatul (2).

(2) Autoritatea poate coopera cu țările menționate la alineatul (1) care aplică o legislație recunoscută ca fiind echivalentă în domeniile de competență ale Autorității menționate la articolul 1 alineatul (2), astfel cum este prevăzut în acordurile internaționale încheiate de Uniune în conformitate cu articolul 216 din TFUE.

([1]) JO 17, 6.10.1958, p. 385.

▼B

(3) În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor menționate la alineatele (1) și (2), se stabilesc modalități precizând, în special, natura, sfera și aspectele procedurale ale participării țărilor menționate la alineatul (1) la activitățile Autorității, inclusiv dispoziții referitoare la contribuțiile financiare și la personal. Aceste modalități pot prevedea reprezentarea, în calitate de observator, în cadrul consiliului supraveghetorilor, însă garantează faptul că aceste țări nu participă la nicio discuție legată de instituții financiare individuale, în afară de cazul în care există un interes direct.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 76

Acțiuni pregătitoare

(1) După intrarea în vigoare a prezentului regulament și până la înființarea Autorității, CEIB colaborează îndeaproape cu Comisia pentru a pregăti înlocuirea CEIB de către Autoritate.

(2) După înființarea Autorității, Comisiei îi revine răspunderea pentru instituirea administrativă și funcționarea administrativă inițială a Autorității până la numirea unui director executiv de către Autoritate.

În acest scop, până când directorul executiv își preia îndatoririle în urma numirii sale de către consiliul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 51, Comisia poate numi un funcționar cu titlu interimar care să îndeplinească funcțiile directorului executiv. Această perioadă se limitează la intervalul necesar pentru numirea unui director executiv al Autorității.

Directorul executiv interimar poate autoriza toate plățile acoperite de alocările prevăzute în bugetul Autorității, după aprobarea de către consiliul de administrație, și poate încheia contracte, inclusiv contracte de angajare, după adoptarea schemei de personal a Autorității.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere competențelor consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(4) Autoritatea este considerată succesorul legal al CEIB. Până la data înființării Autorității, toate activele și pasivele, precum și toate operațiunile în curs ale CEIB sunt transferate automat Autorității. CEIB întocmește o declarație care reflectă situația de închidere a activelor și pasivelor sale la data transferului respectiv. Declarația respectivă este auditată și aprobată de CEIB și de către Comisie.

▼B

Articolul 77

Dispoziții tranzitorii privind personalul

(1) Prin derogare de la articolul 68, toate contractele de angajare și acordurile de detașare încheiate de CEIB sau de secretariatul acestuia și care sunt în vigoare la 1 ianuarie 2011 sunt onorate până la data la care expiră. Acestea nu pot fi prelungite.

(2) Tuturor membrilor personalului pa bază de contracte menționate la alineatul (1) li se dă posibilitatea de a încheia un contract de agent temporar în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți cu diferitele grade stabilite în schema de personal a Autorității.

După intrarea în vigoare a prezentului regulament, autoritatea abilitată să încheie contracte realizează o selecție internă limitată la membrii personalului care au contracte cu CEIB sau cu secretariatul acestuia, pentru a determina competența, eficiența și integritatea celor care urmează a fi angajați. Procedura de selecție internă ține seama pe deplin de aptitudinile și experiența demonstrate de persoana respectivă în exercitarea funcției sale anterior angajării.

(3) În funcție de tipul și de nivelul atribuțiilor care trebuie exercitate, candidaților aleși li se oferă contracte de agenți temporari pentru o durată care să corespundă cel puțin cu perioada rămasă din contractul anterior.

(4) Legislația națională în domeniul contractelor de muncă și celelalte instrumente relevante continuă să se aplice membrilor personalului cu contracte anterioare și care aleg să nu solicite un contract de agent temporari sau cărora nu li se oferă astfel de contracte, în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 78

Dispoziții naționale

Statele membre adoptă dispozițiile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea eficace a prezentului regulament.

Articolul 79

Modificări

Decizia nr. 716/2009/CE se modifică prin eliminarea CEIB de pe lista beneficiarilor prevăzută în secțiunea B din anexa la respectiva decizie.

Articolul 80

Abrogare

Decizia 2009/78/CE a Comisiei de instituire a CEIB se abrogă de la 1 ianuarie 2011.

▼B

Articolul 81

Reexaminare

(1) Până la 2 ianuarie 2014 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia publică un raport general privind experiența dobândită ca urmare a funcționării Autorității și a procedurilor prevăzute în prezentul regulament. Respectivul raport evaluează, printre altele:

(a) convergența practicilor de supraveghere realizată de autoritățile competente;

(i) convergența independenței funcționale a autorităților competente și a standardelor echivalente guvernării corporative;

(ii) imparțialitatea, obiectivitatea și autonomia Autorității;

(b) funcționarea colegiilor de supraveghere;

(c) progresul înregistrat în direcția convergenței în domeniul prevenirii, gestionării și al soluționării crizelor, inclusiv mecanisme de finanțare la nivelul Uniunii;

(d) rolul Autorității în ceea ce privește riscul sistemic;

(e) aplicarea clauzei de salvgardare prevăzute la articolul 38;

(f) aplicarea rolului de mediere cu efecte obligatorii prevăzut la articolul 19.

(2) Raportul menționat la alineatul (1) evaluează, de asemenea:

(a) oportunitatea continuării supravegherii separate pentru bănci, asigurări și pensii ocupaționale, valori mobiliare și piețe financiare;

(b) oportunitatea desfășurării supravegherii prudențiale și supravegherii activității comerciale separat sau de către aceeași autoritate de supraveghere;

(c) oportunitatea simplificării și consolidării arhitecturii SESF, în vederea îmbunătățirii coerenței dintre nivelurile macro și micro, precum și între AES;

(d) coerența evoluției SESF cu evoluția la nivel mondial;

(e) existența unui nivel suficient de diversitate și excelență în cadrul SESF;

(f) adecvarea răspunderii și nivelului de transparență cu privire la cerințele de publicare;

(g) adecvarea resurselor Autorității pentru a își îndeplini atribuțiile;

(h) caracterul corespunzător al menținerii sediul Autorității sau oportunitatea mutării AES într-un sediu unic în vederea îmbunătățirii coordonării dintre acestea.

▼M1

(3) În ceea ce privește supravegherea directă a instituțiilor sau a infrastructurilor cu activități paneuropene și ținând seama de evoluțiile pieței, de stabilitatea pieței interne și de coeziunea Uniunii în ansamblu, Comisia elaborează un raport anual referitor la oportunitatea încredințării Autorității de noi responsabilități de supraveghere în acest domeniu.

▼B

(4) Raportul și orice propunere eventuală care îl însoțește se transmit Parlamentului European și Consiliului.

▼M1

Articolul 81a

Revizuirea modalităților de vot

De la data la care numărul statelor membre neparticipante este de patru, Comisia revizuiește modalitățile de vot descrise la articolele 41 și 44 și raportează Parlamentului European, Consiliului European și Consiliului cu privire la acestea, ținând seama de experiența acumulată în aplicarea prezentului regulament.

▼B

Articolul 82

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2011, cu excepția articolului 76 și a articolului 77 alineatele (1) și (2), care se aplică de la data intrării în vigoare.

Autoritatea se înființează la 1 ianuarie 2011.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.